

DRAUGAS

LITHUANIAN WORLD-WIDE NEWS

ANTRADIENIS – TUESDAY, OCTOBER – SPALIO 1, 2013 • Vol. CIV Nr. 115 Kaina 1 dol.

4545 WEST 63rd STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60629

PERIODICALS

NEWSPAPER – DO NOT DELAY – Date Mailed 09-30-2013

ŠIAME NUMERYJE:

V. Jakubėno
„Vaivos juostai“ – 70 – 6 psl.

Iš saulėtojo Los Angeles –
į lietuvišką kaimą. – 10 psl.

DRAUGAS

Mano laikraštis
nuolatinis,
patikimas,
mus rišantis.

Sveikatos reformos JAV teks palaukti

Washingtonas (ELTA) – Rugsėjo 28 d., šeštadienį JAV Kongreso Atstovų Rūmai balsavo už įstatymą, pagal kurį vieneriems metams atidedamas svarbiausių sveikatos apsaugos sistemos reformos nuostatų finansavimas.

Respublikonų pasiūlytas dokumentas buvo priimtas, nors prezidento administracija patikino, kad Barack Obama jį vetuos. Senato daugumos vadovas Harry Reid taip pat pažadėjo, kad aukštuosiuose rūmuose įstatymas nebus priimtas. Dėl balsavimo Kongreso nariai turėjo susirinkti šeštadienį, o tai daroma labai retai.

Įstatymas taip pat užtikrins finansavimą vyriausybiniams įstaigoms po rugsėjo 30-osios, kai prasidės nauji finansiniai metai. Pagal Kongreso priimtą normą, biudžeto išlaidos vyriausybės veiklai išliks tokio pat dydžio iki gruodžio 15-osios. Taip pat priarta pataisai, kuri garantuoja algų

mokėjimą kariškiams net ir nutraukus vyriausybės institucijų darbą.

Susieti sveikatos apsaugos reformos atidėjimą su vyriausybės finansavimu nusprendė respublikonai. Jeigu respublikonams ir demokratams nepavyks susitarti iki rugsėjo pabaigos, tai JAV vyriausybės institucijos nutrauks darbą pirmą kartą per pastaruosius 17 metų.

Amerikos sveikatos apsaugos sistemos reformą JAV prezidento B. Obama iniciatyva parengė Demokratų partija. Ja siekiama padaryti medicinos pagalbą prieinamesnę gyventojams. Nuo 2010 metų respublikonai maždaug 40 kartų mėgino ją užblokuoti. Pagal vieną iš pagrindinių reformos nuostatų, kompanijos, kuriose dirba daugiau kaip 50 žmonių, turėtų pasirūpinti savo darbuotojų draudimu. Šių metų vasarą paaikškėjo, kad JAV vyriausybė atidėjo šios normos įvedimą iki 2015 metų pradžios.

Vilniuje paminėta Pasaulinė širdies diena

Vilnius (ELTA) – Sekmadienį Vilniaus Rotušės aikštėje tradiciškai paminėta Pasaulinė širdies diena, kurios šūkis visoje planetoje – „Rinkis kelią į sveiką širdį“.

Vilniečius sveikino sveikatos apsaugos ministras Vytenis Povilas Andriukaitis, Lietuvos širdies asociacijos prezidentė Žaneta Petrulionienė, asociacijos garbės prezidentas Pranas Šerpytis, kiti garbūs asmenys.

Pažymint pasaulinę širdies dieną, Lietuvos širdies asociacija, būdama Pasaulinės širdies federacijos narė, ragina imtis veiksmų, siekiant išsaugoti gyvybes tų, kuriuos taip mylite. Širdies ligų ir insulto riziką galima sumažinti, propaguojant sveiką mitybą ir fizinį aktyvumą bei nerūkymą. 2013 m. visame pasaulyje skiriamas didžiulis dėmesys vaikų širdies ligoms, paneigiant mitą, kad širdies bei kraujagyslių ligos kamuoja daugiau vyrus bei vyresnio amžiaus žmones. Kiekviena šeima turi imtis atitinkamų veiksmų ir gyventi taip, kad visų jos narių širdys

Sveikatos apsaugos ministras Vytenis Andriukaitis Pasaulinės širdies dienos minėjime.
Gedimino Savickio (ELTA) nuotr.

Mirė dr. Kazys Bobelis

Eidamas 91-uosius metus mirė iškilus JAV išeivijos ir Lietuvos valstybės veikėjas, buvęs Vyriausiojo Lietuvos išlaisvinimo komiteto (VLIK) pirmininkas, buvęs Seimo narys Kazys Bobelis.

Kandidatuodamas į Lietuvos Prezidentus 2002 metais K. Bobelis naujienų agentūros ELTA prašymu, kaip ir kiti kandidatai, buvo pateikęs savo autobiografiją, kurią išsaugojome archyvuose ir primename iš JAV atėjus liūdnai žinia.

„Gimiau 1923 m. kovo 4 d. Kaune Lietuvos savanorio karininko, dviejų Vyčio Kryžių kavaleriaus Jurgio Bobelio šeimoje. Mama buvo kilusi iš žemaičių dvarininkų šeimos.

Tėvas vaikus laikė ‘trumpai’ – griežtai reikalaudavo laiku būti namuose, nepraleisti pamokų. Kartu labai pritarė ir skatino dalyvauti sporte.

Gimnazijoje nebuvau pirmūnas, mokiausi per vidurį, nes daugiau dė-

mesio skyriau sportui.

Apsisprendimas tapti gydytoju chirurgu subrendo anksti – pirmoje ar antroje gimnazijos klasėje. Tam didžiausios įtakos turėjo perskaityta literatūra – knygos apie chirurgus, jų darbą, gyvenimą.

Baigęs Kauno „Aušros“ berniukų gimnaziją, pradėjau medicinos studijas Vytauto Didžiojo universitete. Baigus pirmąjį kursą per karą universitetas buvo uždarytas, todėl tęsiau studijas Graco (Austrija), Tiubingeno (Vokietija) universitetuose, kur 1946 m. gavau gydytojo diplomą.

1948 m. Eberhard-Karls universitete apgyniau medicinos mokslų daktaro disertaciją.

1949 m. atvykau į New Yorką. Čia, kaip ir kitiems pabėgėliams iš Europos, tik išlipus iš laivo buvo išduoti dokumentai, bilietas į Čikagą, ten esančių giminių adresai ir 6 doleriai „pradžiai gyvenimo“ su palinkėjimu būti

Dr. Kazys Bobelis.

„savo laimės kalviu“.

Čikagoje iš pradžių teko padirbėti motinos brolių, dar prieš Pirmąjį pasaulinį karą emigravusių į JAV ir jau praturtėjusių, mėsos perdirbimo fabrikuose, išvežioti dešras, kumpius ir kitus gaminius. – 3 psl.

Joks vėjas negali padėti tam, kuris neplaukia į jokį uostą. – Danų priežodis

Gal tai – tik atsitiktinumas. Tačiau jei suskaičiuočiau, kiek sykių šiemet man buvo bandoma uždrausti filmuoti, fotografuoti ar užsirašinėti į diktofoną, – sudarytų ilgokas sąrašas. Jei pridėčiau atvejus, kai bandyta sudaužyti filmavimo kamerą, kai sulaukiau grasinimus primenančių perspėjimų teismo koridoriuje, – sąrašas taptų dar išpūdingesnis. O jei dar prisiminčiau atvejus, kai nukentėjau ne aš, žurnalistas, o interviu davęs asmenys, – turėčiau sąrašą, akivaizdžiai nebūdingą civilizuotai valstybei. Apibendrinus visus vien tik šiemet patirtus įvykius galėčiau drąsiai abejoti, ar Lietuva – demokratinė valstybė.

Tik nemanykite, jog prabilau apie pastangas belstis į Valstybės saugumo departamentą (VSD) ar kokios kitos Lietuvos slaptosios tarnybos duris. Jei žodžius „nefilmuok, nefotografuok, neįrašinėk“ būtų ištarę VSD, Antrojo departamento ar FNTT pareigūnai, – negūžčiočiau pečiais. Bet negaliu nesistebėti, kai mane, atėjusį pasižiūrėti prie Vilniaus Karoliniškių poliklinikos surengto piketo, pasitinka uniformuotas saugos tarnybos atstovas ir pradeda kamantinėti: ar turiu leidimą filmuoti, ar savo žingsnius suderinęs su poliklinikos vadovybe, kodėl drįstu filmuoti poliklinikos užrašą virš centro įėjimo?

Ką turėčiau atsakyti tokiam pareigūnui? Priminti įstatymus, įtvirtinčius spaudos, žodžio ir nuomonių laisvę? O gal piktai atkirsti – „ne tavo reikalas“?

Bet ar įmanoma bent kiek prasmingesnė diskusija su žmogumi, kuris abejoja žurnalisto teise filmuoti... viešosios įstaigos statusą turinčios poliklinikos sienas bei prie poliklinikos susirinkusius piketuotojus?

Prie Karoliniškių poliklinikos šiemet įvykęs incidentas baigėsi tuo, kuo ir turėjo baigtis: filmavimo kameros neišjungiau, o saugos darbuotojas, nieko nepešęs, grįžo poliklinikon. Bet gal ir blogai pasielgiau, leisdamas taip lengvai nuo atsakomybės išsisukti cenzoriui? Juk šis atvejis panašus į tuos nutikimus, kuriuos teko patirti gūdžiais sovietiniais laikais Kaliningrado srityje.

Taigi 1987–1988-aisiais metais dažnokai keliaudavau į Kaliningrado sritį. Norėjosi įamžinti kuo daugiau apleistų Prūsijos, Mažosios Lietuvos istorijos kultūros paminklų. Tuometinės „Literatūros ir meno“ redakcijos, kurioje dirbau, vadovybė laimino pastangas registruoti, kaip Kaliningrado srityje brutaliai naikinami prūsiški, lietuviški pėdsakai.

Fotografuodamas sandėliais, parduotuvėmis ir tualetais paverstas pilis ir bažnyčias karts nuo karto pakliūdavau į pavojingą padėtį. Jei tik ilgiau stabtelėdavau prie, pavyzdžiui, alkoholinių gėrimų parduotuve paverstos bažnytelės, būtinai prisistatydavo vietiniai rusai, piktai užsipuldami: kodėl fotografuoju, ar turiu leidimą fotografuoti?

Neišvengiau susidūrimų ir su Kaliningrado, Gusevo, Nemano, Černiachovskio miestų milicininkais, atkreipusiais dėmesį į keistą fotografą, įamžinantį ne Lenino, ne sovietinio kario paminklus, bet pilių ir bažnyčių griuvėsius. Kai parodydavau lietuvišką „Literatūros ir meno“ žurnalisto pažymėjimą, šiek tiek atlyždavo, bet vis tiek sakydavo, jog nėra jokios prasmės fiksuoti „anų griuvenų“, nes jos vis tiek bus sulygintos su žeme. Mat jos – svetimkūniai. O gal esama abejojančiųjų, jog Kalinin-

„Nefilmuok, nefotografuok, neįrašinėk“

GINTARAS VISOCKAS

grado sritis – „iskonno russkije zemli“?

Kad teko patirti nemalonumų anuomet Kaliningrado srityje, – nieko šokiruojančio. Būta dar gūdaus sovietmečio. Be to, fotografavau ne savo respublikos teritorijoje. Tačiau kai draudimai fotografuoti ar filmuoti nuskamba 2013-aisiais metais Vilniuje prie viešąja įstaiga oficialiai traktuojamos Karoliniškių poliklinikos, – kraupu.

J. Kuprio nuotr.

Liūdniausia, kad prieš panašaus sukirpimo cenzorius, kurie tave veja lauk neturėdami nei juridinės, nei moralinės teisės, nėra veiksmingų priešnuodžių. Žinoma, būtų galima bandyti bylinėtis. Tačiau teisminės procedūros atima daug laiko, jėgų. Tad, sudėjęs į krūvą visus argumentus „prieš“ ir „už“, dažnusk numoji ranka. Tiesiog tikiesi, jog kito atvejo, kai tau prieš pat nosį bus užtrenktos durys, nepasitaikys.

Ir vis dėlto tokių nutikimų pasitaiko. Deja, vis dažniau ir dažniau.

Šių metų pavasarį teko keletą sykių filmuoti netoli Anykščių kilusį žemės savininkų ginčą. Anykštėnas Gintaras Vaičiūnas skundėsi, jog naujieji kaimynai panūdo į savo sklypus važiuoti būtent per jo sklypą. Naujieji kaimynai keliauja ne tik per jo žemes, bet kelionę tęsia net per upelį, kur anksčiau niekad nebuvo nei tilto, nei brastos. Nei Smetonos laikais, nei sovietmečiu. Tačiau oficialios valdžios įstaigos dabar linkusios aiškintis, ar teisėtai minėtas anykštėnas nenori leisti kaimynams važinėti per savo žemę, priglundančią prie upeliuko.

Atvirai kalbant, – keistas klausimas. Kas gi norės, kad per privačią žemę riedėtų svetimų automobilių virtinės. Tiesa, jei kaimynai į savo sklypus galėtų patekti tik per G. Vaičiūno motinos žemes, tada jų priekaištai skambėtų kur kas logiškiau, suprantamiau. Juk nepasisamdysi sraigtasparnio ar oro baliono, norėdamas patekti į savąjį sklypą. Bet čia ir slypi nuostabą kelianti intriga – kaimynai į savo sklypus gali patekti ir kitais keliukais, ne ką ilgesniais, ne ką labiau duobėtais, juolab kad tada

nereikėtų kirsti ir upelio vandenų. Tačiau kaimynai kažkodėl nori važinėti būtent per G. Vaičiūno motinos žemes. Jie bando įrodyti, esą ten kadaise vingiavo keliukas...

Dabar jau kebloka suskaičiuoti, kiek būtų įvairiausių oficialių matavimų, patikrinimų ir audringų diskusijų, ar, teisėtai atgavusi žemę, anykštėno šeimyna pagrįstai ginčija kaimynų reiškiamą nepasitenkinimą. Patikrinimuose dalyvavo visos konfliktuojančios pusės: G. Vaičiūno šeimyna, jo kaimynai ir Anykščių valdžios atstovai. Paskutiniai patikrinimai vyko būtent G. Vaičiūno motinos žemėje. Bet oponentai kategoriškai nesutiko, kad filmuotume visus dalyvius.

O kitą kartą, kai filmavome visą patikrinimą, neišskirdami net oponentų, sulaukėme grubaus išpuolio. Vienas iš jų priėjęs kirtu per filmavimo kamerą. Nenustojus filmuoti abu oponentai skubiai pasitraukė.

Ši įvyki matė užtektinai gausus būrys liudininkų. Bet į teismą smurtavusio oponento dar nepadaviau. Teoriškai – byla laimėta. O praktiškai?

Šiais metais *Slaptai.lt* stebėjo valstybinės Darbo inspekcijos Vilniaus skyriaus komisijos posėdį, kuriame buvo nagrinėjamas konfliktas, susijęs su liūdnai pagarsėjusia Karoliniškių poliklinika. Taigi aiškintis, ar Karoliniškių poliklinikos vadovai elgiasi teisėtai, kelerius metus iš eilės trukdydami kineziterapeute dirbančiai Albinai Kavaliauskaitei išeiti kasmetinių atostogų būtent tuo metu, kada ji norėtų. Svarbi detalė: A. Kavaliauskaitė – profsąjungos vadovė, be to, viena augina nepilnametį sūnų. Visi įstatymai – jos pusėje. Bet Karoliniškių poliklinika į šiuos argumentus iki šiol nekreipė dėmesio.

Tad Darbo inspekcijos išvada, jog Karoliniškių poliklinikos vadovybė pasielgė neteisingai, neišleisdama šios darbuotojos atostogų būtent jai patogiausiu metu, – šių eilučių autoriui pasirodė logiška. Tačiau keistai nuskambėjo komisijos vadovų perspėjimai, girdi, posėdžio metu negalima naudoti diktofono. Dar keistesnis pasirodė primygtinis prašymas nieko nerašyti apie tądien priimtą sprendimą, kadangi nubaustosios Karoliniškių poliklinikos darbuotojos jį dar gali skųsti teismui.

Kaip derėjo pasielgti? Ginčytis, apeliuoti į Lietuvos įstatymus, teirautis, kaip parašyti tikslų straipsnį neturint garso įrašo?

Žurnalistai nėra saugūs net Lietuvos teismuose. Štai prieš vieną Lietuvos Apeliacinio teismo posėdį, kuriame nagrinėta didelio atgarsio sulaukusi Medininkų žudynių byla, priėjo vyriškis ir puolė priekaištauti, kodėl drįstu domėtis jo praeitimi. Medininkų žudynių byloje jis davė parodymus, pristatydamas save kaip kietą operatyvininką. Kad atsirastų žurnalistų, kurie susidomės, dėl kokių priežasčių kadaise jis pats buvo teisiamas, – nesitikėjo. Buvusio Lietuvos specialiųjų tarnybų darbuotojo priekaištai priminė akivaizdžiausią bandymą įbauginti...

Lietuvos įstatymuose yra užtektinai daug nuostatų, tvirtinančių, jog nedera grasinti žurnalistams. Bet kaip tokiais įstatymais pasinaudoti praktiškai?

DRAUGAS

(USPS–161000)

THE LITHUANIAN WORLD–WIDE NEWSPAPER

Published on Tuesday, Thursday and Saturday except legal Holidays, Jan. 2nd, and Dec. 26th by the Lithuanian Catholic Press Society, 4545 W. 63rd Str., Chicago, IL 60629–5532. Tel.: 773–585–9500. Fax.: 773–585–8284

Periodical class postage paid at Chicago, IL and additional mailing offices. Subscription Rates: \$150.00. Postmaster: Send address changes to

Draugas – 4545 W. 63rd Street, Chicago, IL 60629–5532

GARBĖS PRENUMERATA \$250.00

JAV – metams \$150.00 • 1/2 metų \$80.00 • 3 mėn. \$57.00

Pirma klase: kasdien – \$340.00 • visos savaitės \$240.00

Kanadoje (USD): – metams \$390.00 • 1/2 metų \$210.00 • 3 mėn. \$110.00

Užsakant į Lietuvą ir kitas užsienio šalis oro paštu – metams \$615.00 • 1/2 metų \$315.00

Į Lietuvą reguliariu paštu – metams \$120.00 • 1/2 metų \$66.00

TIK ŠEŠTADIENIO LAIDA

JAV – metams \$95.00 • 1/2 metų \$70.00 • 3 mėn. \$48.00

Kanadoje (USD) – metams \$150.00 • 1/2 metų \$120.00 • 3 mėn. \$75.00

Užsakant į Lietuvą ir kitas užsienio šalis: oro paštu – metams \$220.00 • 1/2 metų \$120.00

Į Lietuvą reguliariu paštu – metams \$70.00

Mazindami pašto išlaidas, pakvitavimų už prenumeratą nesiunčiame.

„Draugo“ prenumerata yra mokama iš anksto.

Administracija dirba kasdien, nuo 8:30 iki 4:30, šeštadieniais nedirba. Redakcija dirba kasdien, nuo 7:00 iki 3:00, šeštadieniais nedirba.

Vyriausioji redaktorė –

Ramunė Lapas

vyr.redaktore@gmail.com

Kultūrinio šeštadienio priedo redaktorė –

Renata Šerelytė

rainbow.vilnius@gmail.com

Redakcija už skelbimų turinį neatsako. Skelbimų kainos atsiunčiamos gavus prašymą, ką nors skelbti. Redakcija straipsnius taiso savo nuožiūra. Nenaudotų straipsnių nesaugoja. Siunčiant prašome prisikelti kopiją.

El. paštas:

redakcija@draugas.org

skelbimai@draugas.org

administracija@draugas.org

Arkivyskupas Gintaras Grušas: Pykčio pykčiu neišgydysime

Siūlome Vilniaus arkivyskupo Gintaro Grušo komentarą, kuriame jis reaguoja į pasigirdusius siūlymus grąžinti Lietuvoje mirties bausmę.

Visiems mums yra būdinga silpnybė – noras greito sprendimo. Kritinėse situacijose norisi atrasti greitą ir lengvą sprendimą. Deja, paprastai toks sprendimas yra iliuzija. Štai ir Pavenėžio tragedija, kai buvo nužudyta mergina, skatina griebtis veiksmų, kuriais tikimasi greitai pasiekti teisingumą. Deja, greitai sprendimai nebūtinai tie, kurie gali užtikrinti bendrąjį gėrį. Kelias, kuris veda į teisingesnę visuomenę, paprastai ilgesnis ir sudėtingesnis.

Pavyzdžiui, tarybiniais laikais buvo priimtas sprendimas izoliuoti neigalius žmones, paslėpti juos nuo žmonių akių, kartu neleidžiant jiems gyventi normalioje aplinkoje. Tokiu būdu buvo bandyta kurti sveikos visuomenės įvaizdį. Tačiau sveikumo įvaizdis ir tikrai sveika visuomenė dažnai yra du skirtingi dalykai.

Subrendusi visuomenė žino, kad reikia branginti kiekvieną gyvybę. Net tie, kurie yra skausme ir kančioje, turi ką dovanoti, gali parodyti meilę. Tarpusavio pagalbos pagrindu susikūrusios bendrijos, vienijančios tokius žmones, jau įrodė, kad jos gali tapti svarbiais bendruomenės nariais.

Taip pat yra ir su nusikaltusiais visuomenei asmenimis. Pagal krikščionišką socialinį mokymą bausmės tikslas yra išsaugoti viešąją tvarką, užtikrinti žmonių saugumą, ko mes visi norime. Tačiau bausmė taip pat turi ir gydyti, o tam reikia ieškoti būdų, kaip nusikaltusius „pataisyti“, kad jie daugiau nenusižengtų.

Ar grąžinti mirties bausmę?

Bažnyčia ne visada buvo kategoriškai nusistačiusi prieš mirties bausmę. Iš istorijos žinome, kad buvo net specialiai paskirti žmonės, kurie tą bausmę turėjo įvykdyti, prieš tai pasirūpindami nusikaltėlių dvasiniu atsivertimu. Tačiau visai neseniai, 1995 metais, po palaimintojo popiežiaus Jono Pauliaus enciklikos *Evangelium Vitae* – Gyvybės

evangelija – pasirodymo, Bažnyčios požiūris pasikeitė. Toje enciklikoje popiežius teigia, kad nors valstybė yra pajėgi užkirsti kelią nusikaltimams ir nusikaltėliams, padarydama juos nepavojingus, nepalikdama jiems galimybės pasitaisyti, atvejai, kai absoliučiai būtina numarinti nusikaltėlį, pasitaiko labai retai, praktiškai jų visai nebūna.

Tokios gydančios bausmės galimybė yra, bet ji reikalauja pastangų iš mūsų valstybės atstovų ir visuomenės. Reikėtų siekti, kad teisėsaugos, kalėjimų sistema užtikrintų, kad įkalinimo įstaigos būtų vieta, kur nusikaltę žmonės, atskirti nuo visuomenės, gautų progą taisytis, o ne vieta, kurios aplinka ne tik nepadeda taisytis, bet dar pablogina tų žmonių požiūrį į gyvenimą ir pasaulėžiūrą, kai jie grįžta atgal į visuomenę. Tai yra sunkesnis kelias, bet tai kelias, kuris yra reikalingas, kad mes galėtume turėti ne tik saugią gyvenimo aplinką, bet ir visuomenę, siekiančią bendrojo gėrio.

Neseniai Jungtinės Valstijose laivyne įvyko tragedija, kai buvo nužudyta 13 žmonių. Kariuomenės ordinaras po tragedijos kalbėjo, kad jei mes nebranginame žmogaus gyvybės visuose tos gyvybės etapuose, t. y. nuo pat jos pradėjimo iki natūralios mirties, tai į apyvertą paleidžiame sumenkintą supratimą apie gyvybę kaip dovaną. Tai neskatina visuomenės ja rūpintis, saugoti ir branginti. Vyskupo manymu, tai yra priežastis, kodėl tokios tragedijos kartosis.

Mirties bausmė nusikaltusiam – tai kova su ligos padariniais, o ne su pačia liga. Pyktis tokių tra-

Arkivyskupas Gintaras Grušas.

Evgenios Levin nuotr.

gedijų akivaizdoje – natūrali žmonių reakcija. Taip pat ir noras greito teisingumo. Bet turime sau priminti pagrindinius mokymus apie tai, kad pyktis prieš pyktį padėties neišsprendžia. Tikroji demokratija auga ar smunka kartu su tomis vertybėmis, kurias išpažįstame ir sugebame išlaikyti. Kiekvienas individas turi tą problemą, kiekvienas krikščionis savo asmeniniame gyvenime turi kasdien peržvelgti savo sąžinę, pasižiūrėti, ar jis sėkmingai gyvena pagal Jėzaus mokymą, o kur nuklydo nuo Dievo mokymo ir kaip gali taisytis.

Ne kitaip ir su valstybinių įstaigų pareigūnais, politikais. Kiekvienas galime būti paveikti emocijų, pykčio, noro priimti greitą sprendimą, bet privalome grįžti ir viską apmąstyti, remdamiesi pagrindinėmis vertybėmis, kurias išpažįstame, taip pat ir prisimindami palaimintojo popiežiaus Jono Pauliaus mokymą apie gyvybę.

Pagal arkivyskupo interviu Mažosios studijos radijui parengė **Jūratė Kuodytė Bernardinai.lt**

Mirė dr. Kazys Bobelis

Atkelta iš 1 psl.

Senoji emigrantų karta į mus, naujuosius pabėgėlius, žiūrėjo iš aukšto, vadino „grinoriais“. Netgi ir mano dėdės pasiūlydavo iš europietiško medicinos diplomo, netikėjo, kad JAV gausiu mediko darbą. Tačiau buvau atkaklus ir pavyko įsidarbinti vienoje iš Čikagos ligoninių. Tuomet mano dėdės, senieji amerikoniai, jau nebevadino manęs tiesiog Čarliu, o kreipdavosi „mister doctor“.

JAV pakartotinai studijavau ir specializavausi Johno Hopkinso, Bostono ir Philadelphiajos universitetuose bei ligoninėse. Įgijau chirurgo specialybę.

1953 m. pradėjau privačią chirurgo praktiką Čikagoje ir Elgine, Illinojaus valstijoje. 1962–1972 m. buvau Čikagos medicinos mokyklos ir Čikagos Loyolos universiteto klinikinės chirurgijos asocijuotas profesorius.

1978–1991 m. verčiausi privačia medicinos praktika Floridoje.

Aktyvią visuomeninę veiklą pradėjau apie 1960 metus, kai jau buvau padaręs profesinę karjerą, pasirūpinęs šeima. 1962–1976 metais buvau JAV Lietuvių Bendruomenės tarybos narys, 1969–1979 m. – Amerikos lietuvių tarybos pirmininkas.

Nuo 1979 iki 1992 m. vadovavau Vyriausiajam Lietuvos išlaisvinimo komitetui, kurio pastangomis pasaulyje nebuvo pamiršta

Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės byla. 1983 m. VLIK iniciatyva Europos Parlamente buvo priimta pirmoji rezoliucija, smerkianti Lietuvos okupaciją ir aneksiją.

Nuo 1992 m. gyvenu Lietuvoje ir nuo tų metų esu renkamas į Seimą. Parlamentaro atlyginimą skiriu labdarai. 1997 metais dalyvavau Prezidento rinkimuose.

Turėdamas nemažą diplomatinio darbo patirtį, kaip įvairių Lietuvos delegacijų vadovas ar narys, sėkmingai gyniau ir ginu Lietuvos reikalus tarptautinėse organizacijose. 1995 m. Otavoje buvau išrinktas Europos saugumo ir bendradarbiavimo organizacijos (ESBO) Parlamentinės Asamblėjos viceprezidentu, 1996 m. Stokholme buvau perrinktas trejų metų kadencijai.

Nuo studijų laikų priklausau krikščionių demokratų judėjimui. Nuo 1991 m. buvau Krikščionių demokratų sąjungos valdybos pirmininkas. 2001 m. gegužės 12 d., susijungus Lietuvos krikščionių demokratų sąjungai ir Lietuvos krikščionių demokratų partijai, – Lietuvos krikščionių demokratų pirmininkas.

Esu apdovanotas Šaulių sąjungos Žvaigždės ordinu, Popiežiaus Jono Pauliaus II – Šv. Grigaliaus Didžiojo ordinu „Už religijos ir tautos laisvės kovą Lietu-

voje“, JAV Kongreso Ellis Island medaliu kaip labiausiai nusipelnęs Lietuvai ir Amerikai Amerikos lietuvis.

1993 m., minint VLIK veiklos 50-metį, už nuopelnus Lietuvos laisvės kovoje Respublikos Prezidentas mane apdovanojo Vyčio kryžiaus II laipsnio ordinu.

Su žmona Dalia – Vasario 16-osios akto signataro bei ilgamečio Kauno miesto burmistro Jono Vileišio anūke – išauginome tris dukras ir du sūnus. Didžiausias rūpestis Amerikoje auginant vaikus buvo lietuviybės puoselėjimas. Su žmona buvome nusistatę dukras ištekinti tik už lietuvių. Ši „tikslą“ sunkiai, bet pasiekėme.

Turiu 18 anūkų. Visus myliu vienodai, favorito šiame gražiame būryje neturiu.

Mėgstu filateliją, keliones, medžioklę, žūklę, slidinėjimą.”

ELTA

Šeima praneša, kad atsisveikinti su velioniu bus galima spalio 2 d., trečiadienį, St. Petersburg, FL ir spalio 4 d., penktadienį Petkaus laidotuvių namuose Lemon-te, IL (nuo 3 val. p. p. iki 9 val. v.). Šeštadienį, spalio 5 d., 10 val. r. Pal. J. Matulaičio misijoje Lemonte įvyks gedulingos pamaldos už Velionio sielą. Po šv. Mišių jis bus palaidotas Lietuvių Tautinėse kapi-nėse Justice, IL.

Kaune - atsisveikinimas su kun. dr. Kęstučiu Trimaku

Spalio 1 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje įvyko atsisveikinimas su kun. dr. Kęstučiu Trimaku (1930–2013). Po 12 val. šv. Mišių pas Viešpatį š. m. liepos 19 d. Čikagoje iškeliavusio kun. dr. Kęstučio Trimako urna su palaikais palaidota Kristaus Prisikėlimo bažnyčios kolumbariume.

Buvęs „Ateities“ vyr. redaktorius ir aktyvus žurnalo bendradarbis, redkolegijos narys, ilgametis Šiaurės Amerikos ateitininkų dvasios vadas kun. Kęstutis A. Trimakas gimė 1930. 02. 21. Kaune.

Čia baigė pradžios mokyklą, vėliau mokėsi Miuncheno lietuvių gimnazijoje Vokietijoje, kurią baigė 1948 m. 1949 m. atvykęs į JAV įstojo į jėzuitus. Westono koledže baigė filosofijos ir teologijos mokslus, Bostono koledže įgijo humanitarinių mokslų magistro laipsnį.

1960 m. išventintas kunigu. 1969–1972 m. Čikagos Loyolos universitete studijavo psichologiją, apgynė daktaro disertaciją, dirbo kaip klinikinis psichologas ligoninėse, taip pat pastoracinį darbą, redagavo žurnalus (nuo 1960 m. žurnalo „Laiškai lietuviams“ vicedaktorius, 1962–1969 m. – vyriausiasis redaktorius, 1975–1983 m. – žurnalo „Ateitis“ vyriausiasis redaktorius, 1980–1991 m. – vienas žurnalo „Aidai“ redaktorių).

Nuo 1977 m. bendradarbiavo su Lituanistikos institutu, aktyviai dalyvavo lietuvių diasporos kultūriniame bei sielovadiname darbe. Gyvendamas JAV, K. Trimakas išleido kelio-lika knygų, daugybę mokslinių ir publicistinių straipsnių.

Bernardinai.lt

TELKINIAI

Manchester, MI

Dainavos fondo savaitgalis

ALDONA KAMANTIENĖ

Skaitau Liudo Landsbergio žinutę apie Dainavos fondo būsimą savaitgalį – „poilsio savaitgalį“. Norint daugiau sužinoti, apie šį savaitgalį – reikia nuvykti ir pažiūrėti. Dainavos stovyklą Michigane jau gerai pažįstu, dar nuo studentavimo laikų. Atmenu, kai sėdėjome ant Spygliaus ežero kranto ir žiūrėjome, kaip dabar jau a. a. Pranas Baltakis su traktoriumi valė Spygliaus ežerą. Bet ...tai jau seniai laikai. Dar vėliau į Dainavą važiuojame su mažais vaikais. Nuo tada Dainavoje lankėmės kiekvieną vasarą, jei ne visa šeima, tai bent vaikai. Greitai jie užaugo ir vežėsi savo vaikus, kurie dabar jau universitetus bebaigia ir tikriausiai neužilgo savo vaikus čia vešis. O Dainava ...vis dar ta pati ir miela. Ji vis mus užburia savo grožiu, ypač švintant, kai Spygliaus ežeras uždengtas paslaptinga saros migla, o visa gamta ir stovyklautojai dar miega.

Štai jau ir Dainavoje. Stovyklautojus pusryčiams prikelia visiems gerai pažįstamas dūdos garsas. Prausykloje susitinkame su dar nepažįstamomis moterimis. Vienos iš Dainavos ansamblio, kitos iš Pirmosios ir Antrosios ateitininkų Sendraugių stovyklų, dar kitos – mokytojos iš liuanistinių mokyklų, ar tautinių šokių grupių, skautės. Kaip gera, čia visi telpame. Nuotaiką kelia mažų vaikučių gausa ir jų skardūs balseliai – jie po kelių metų jau atvažiuos į Jaunučių ateitininkų stovyklą arba į Heritage savaitę.

Valgykla prisipildė poilsiautojais. Pusryčiams valgome ko tik širdis trokšta, o vaikams pataikaujama su įvairių rūšių dribsniais, koše, ir aišku, riešutiniu sviestu ir uogiene. Pietums ir vakarienei mūsų patyrusi šeimininkė Zita vaišina mus lietuviškais patiekalais – balandėliais, šaltibarščiais, kugeliu ir kitais skanėstais. Vaikai baigia valgį su saldumynais – jų mėgstamu šokoladiniu pudingu ar „želė“.

Po pusryčių renkamės pašnekesį su Mariumi. Marius daug metų praleido dirbdamas Dainavoje, o dar daugiau – Michigano valstijoje. Jis papasakojo apie kelių kartų gyvenimą Michigane. Dide liame ekrane jis rodė Michigano žemėlapius, miestelius, iliustruodamas savo pasakojimą. Poilsiautojai mielai rinkosi jo pasiklausyti, ir žinoti, ko dar nežinojo. Po pietų Tadas išsiveda gamtos mylėtojus į gamtą, supažindinti poilsiautojus su kiekvienu Dainavos paukštelio. Jau daug metų jis veda „dia-

Iš k.: Rima Birutienė, Vaiva Čyvenė, Eglė Laniauskienė, Dana Rugieniūtė, Rūta Mikulionienė, Svaja Mikulionytė ir Elaine Norkus.

logą” su paukščiais. Kitą kartą reikės atsivežti žiūronus ir knygą apie paukščius. Labai įdomus užsiėmimas. Kitas gamtos mylėtojas ir žinovas Pranas išsiveda kitą būrį gamtos mylėtojų į ne visiems pažįstamas vietas Dainavos žemės pakraščiuose.

Poilsiaujant reikia ir pasimankštinti. Svaja veda šiuo laiku labai populiarią „Zumba“ užsiėmimą, kuris išjudina kiekvieną kaulėlį. Aišku, mes, kelios močiutės, tik šildomės prieš besibaigiančios vasaros saulutę, prisimindamos jaunąsias dienas.

Jau temstant, persikėlėme į kitoje ežero pusėje esančią pastogę. Ten, susėdę prie didelių pilgų stalų žaidėme Bingo. Kai kuriems tai buvo pirmas kartas. Laimėtojų teko 150 dol. suma, bet ir nelaimėję per daug nenusiminė – smagu buvo pažaisti. Vakara baigėme su dainomis ir muzika. Prieš išsiskirstant dar būna naktiepiečiai – patiems mažiausiems, tai pats geriausias dienos užbaigimas.

Sekmadienį dvi sesutės, Onutė ir Živilė, pasidalino su mumis savo išpūdžiais iš apsilankymo Vokietijoje šią vasarą. Jos lankėsi ten su 95-erių metų savo mama, kartu grįžo į tuos laikus, kai 1944 metais jų tėvai bėgo nuo okupantų ir karo. Nepaprastos atminties jų mamytė. Ji savo vaikus, kurių tada dar nebuvo šiame pasaulyje, vedžiojo karo takais, tuo pačiu pažadindama ir mūsų, vyresniųjų, visa tai išgyvenusių, prisiminimus. Tai labai puikiai paruoštas pasakojimas, su gražiomis nuotraukomis ir žemėlapiu ekrane.

Sekmadienio pavakare turėjau apleisti Dainavą, tačiau žinau, kad sekmadienio vakaras baigėsi Mišiomis. Jas aukojo iš Detroito atvykęs lietuvių kungas Gintaras Jonikas. Mišios vyko stovyklautojų vadinamoje „šventovėje“, kuri yra šiek

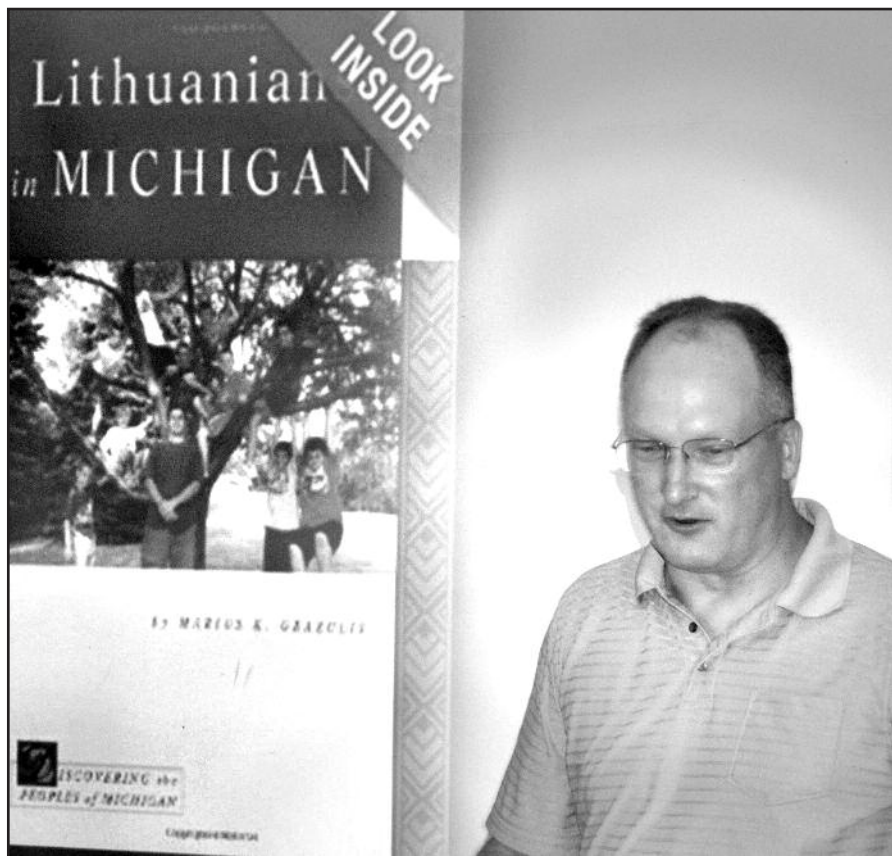

Gaja Milevičienė su sūnumis Nojumi ir Luku.

ties atokiau nuo Dainavos pastatų, jaukiame pušyne. Šią vietelę, su miško suolais ir altoriumi, prieš daug metų, paruošė mūsų mylimas, būsimasis jėzuitas Lukas.

Po to vyko muzikos vakaras. Čia savo talentais galėjo pasidalinti visi, kas tik turėjo muzikos instrumentą. Buvo grojama gitara, akordeonu, lūpine armonikėle ir net havajietiška „ukalele“. Šis muzikos vakaras visiems patiko. Diena baigėsi gėrintis laužais, kurie buvo prie Baltųjų rūmų ir prie ežero.

Dėkojame Dainavos fondui, sudariusiam sąlygas čia atvykti ir praleisti savaitgalį, o kas Dainavos dar nebuvo pažinę, su ja susipažinti. Tikriausiai patys pastebėjome, kad Dainavai reikia „veido atnaujinimo“. Jai trūksta geresnių lovų, o ypač prausyklų atnaujinimo, kad iš dušų bėgantis vanduo negadintų pastatų sienų ir grindų. Gerai žinome, kodėl tas viskas nepagerinta. Dainavai trūksta pinigų!!! Neleiskime Dainavai pasilikti su neremontuotais pastatais. Prikelkime ją tam grožiui, kuris buvo jos kūrėjų laikais. Paremkime Dainavos fondą.

Paskaitininkas Marius Gražulis pristato savo knygą „Lithuanians in Michigan“.

Tarptautinėje Washingtono verslo taryboje – diskusija su Ž. Pavilioniu

Rugsėjo 26 d. Washingtono Tarptautinės Washingtono verslo tarybos (Washington International Business Council) iniciatyva surengta apvaliojo stalo diskusija su Lietuvos ambasadoriumi JAV Ž. Pavilioniu. Ambasadorius supažindino susitikimo dalyvius – didžiųjų JAV korporacijų ir investicinių bankų (Dow Chemicals, Johnson & Johnson, Daimler, Amgen, DuPont, Kraft Foods, Procter & Gamble, Morgan Stanley), taip pat verslo asociacijų ir institucijų atstovus – su Lietuvos pirmininkavimo ES Tarybai prioritetais ir pirmininkavimo programa.

„Pirmasis istorijoje Lietuvos pirmininkavimas žymi ne tik reikšmingą galimybę mūsų šaliai produktyviai naudotis „sąžiningo brokerio“ pozicija siekiant atviros, patrauklios ir augančios ES, tačiau ir sutampa su istorine transatlantiniais santykiais ir visai pasaulio ekonomikai aplinkybe: derybų dėl Transatlantinės prekybos ir investicijų partnerystės (T-TIP) pradžia. Lietuva ypač suinteresuota sėkminga šių derybų eiga ir rezultatu: T-TIP ne tik paskatins ekonomikos ir naujų darbo vietų augimą, atvers naujas galimybes ES, tuo pačiu ir Lietuvos verslui, bet ir prisidės prie naujų pasaulinių prekybos taisyklių ir standartų kūrimo“ – pabrėžė Ž. Pavilionis. Ambasadorius susiti-

kimo dalyviams pristatė Lietuvos ekonominę situaciją, šalies investicinės aplinkos ir verslo klimato pranašumus, pristatė šiemet įsteigtos JAV–Lietuvos Verslo Tarybos veiklą bei pakvietė JAV verslo atstovus aktyviai bendradarbiauti su mūsų šalies atstovais svarstant strateginius verslo plėtros planus ir bendradarbiavimo perspektyvas. Diskusijos dalyviai itin domėjosi ES viešųjų finansų ir finansinio stabilumo klausimais, Europos vidaus energetikos rinkos kūrimo pažanga, Bankų sąjungos kūrimu bei Europos Sąjungos bendradarbiavimo su Rytų kaimynais perspektyvomis.

1974 m. įsteigta Tarptautinė Washingtono verslo taryba yra nevyriausybinė organizacija, vienijanti JAV įsikūrusias korporacijas ir teikianti joms informacinę, konsultacinę bei analitinę pagalbą. Taryba nėra lobistinė ar politinė organizacija, ji veikia kaip neformalus korporacijų vadovų forumas, rengiantis reguliarius susitikimus su užsienio valstybių vadovais ir atstovais bei akademinėmis institucijomis, kurių metu JAV verslo atstovai turi galimybės pasidalinti nuomonėmis ir išvalgomis aktualiais tarptautinės politikos, ekonomikos, prekybos klausimais.

LR ambasados Washingtono info

Lietuva ir jos kulinarinis paveldas buvo pristatyti New Yorko Baltijos šalių turizmo mugėje

V. Sarapinas sveikina susirinkusius.

LR generalinio konsulato New Yorke nuotr.

Lietuvos generalinis konsulas New Yorke rugsėjo 25 d. vykusioje kasmetinėje Baltijos šalių turizmo mugėje vėl kvietė aplankyti Lietuvą. Gausiai susirinkusiems turizmo agentūrų atstovams, žurnalistams ir viešųjų ryšių specialistams Lietuvos, Latvijos ir Estijos konsulatų ir turizmo departamentų atstovai rodė prezentacijas, video medžiagą, taip pat surengė kultūrinio ir kulinarinio paveldo pristatymus.

Lietuvos generalinis konsulas Valdemaras Sarapinas, sveikindamas susirinkusius, pabrėžė Lietuvos gamtos grožį, aktyvaus turizmo galimybes ir pasidžiaugė, kad atvykstančių turistų į Lietuvą skaičius kiekvienais metais auga. „Tikiu, kad Lietuvos pirmininkavimas 2013 metų antrą pusmetį Europos Sąjungos tarybai bus dar viena puiki proga atvykstantiems svečiams parodyti Lietuvos savitumą, atskleisti puikias sąlygas konferencijų organizavimui ir paskatinti aplankyti Lietuvą atostogų metu. Lietuva Jus pasitiks dar labiau at-

sinaujinusi, siūlanti aukščiausio lygio SPA ir sveikatinimosi paslaugas, naujus aktyvaus turizmo maršrutus“, – sakė V. Sarapinas. Išsamiai apie Lietuvos turizmo naujoves pristatė Lietuvos valstybinio turizmo departamento atstovai.

Svečiai buvo vaišinami lietuvišku šakočiu, juoda duona ir sūriu. Prie giros, kurią svečiai lygino su Coca-Cola, išsirikiavo eilė ir tai dar kartą parodė, kad Lietuvos kulinarinį paveldą galima išnaudoti pritraukiant turistus. Be to, turistai vis labiau mėgsta specifines turistines keliones, o kulinarija šiuo metu yra viena madingiausių priežasčių renkantis kelionę į Europą.

Remiantis apgyvendinimo įstai-gų statistika, vis daugiau turistų iš JAV atranda Baltijos šalis ir kas metus atvykstančiųjų skaičius išauga beveik dešimčia procentų.

Lietuvos Respublikos generalinis konsulas New Yorke

KELLY HIGH SCHOOL

Chicago, IL

Class of January & June 1953

60th Reunion

! WOW !

Sunday, October 27, 2013

European Chalet
5445 S. Harlem Ave
Chicago, IL 60638

5 PM–Open Bar,
6 PM–DINNER, 7 PM–LIVE MUSIC, DANCING
SWEETS TABLE & COFFEE AFTER DINNER

Cost \$45 per person. Make check payable to:
Kelly H. S. Reunion Class of "53"

Send to Al Antonucci, 4504 S. Trumbull Ave., Chicago, IL 60632.

Abiturientų tarpe buvo ir šie lietuvių kilmės studentai: Joan J. Blazes, Larry A. Bobbin, Richard R. Burba, Anthony Dambrauskas, Eugenia F. Dvarzeskis, Joan Gudinas, Algirdas J. Jakstys, Diane L. Jurgilas, Grace D. Kinderis, Sandra J. Koviekis, Joan M. Labok, George J. Lisauskas, Arunas Liulevicius, Dana J. Marcinkus, Stanley Naikelis, Paul Pauper, Jonas Pileckis, Ruta Radvila, Irena Vida Razmus, Leroy L. Rubinas, Shirley A. Spaitis, Marie D. Stankus, Vyto Valatkaitis, Donald P. Valzonis, Rene Varneckis, Ina E. Velza, Mary Venclova ir Alfred Zeikus.

Kas apie šiuos asmenis žinotų, suvažiavimo komitetas prašo jiems šią informaciją perduoti.

Turint klausimų, skambint Al Antonucci, 773-247-0030, arba Jim Bischoff, 773-735-0414.

"VAYA CON DIOS"

BALTIA TOUR / LITHUANIA

Tours in Lithuania

Siūlome automobilių gabenimą į visas pasaulio šalis, automobilių pirkimą iš visų JAV aukcionų, asmens turto perkraustymą **1-708-599-9680**

Siuntinių priėmimo vietos:

Atlantic Express Chicago, 2719 W. 71 St., Chicago, IL 60629 Tel: 773-434-7919
Lithuanian Plaza, 9921 S. Roberts Rd., Palos Hills, IL 60465 Tel: 708-599-9866
Kunigaikščių Uželga, 6312 S. Harlem Ave, Summit, IL 60501 Tel: 708-594-5622
Bočių Menė, 14911 127th St., Lemont, IL 60439 (Dirba tik savaitgaliais)
Rūta, 6551 South Cass Ave., Westmont, IL 60559 Tel: 630-964-7882
Always With Flowers, 1138 B S. State St., Lemont, IL 60439 Tel: 630-257-0339
Eurus Deli, 22 W. 535 Butterfield Rd., Glen Ellyn, IL 60137 Tel: 630-469-4290
Kalyna, 338 S. Rohlwing Rd., Palatine, IL 60067 Tel: 847-776-7766
Balalaika Mundelein, 368 Townline Rd., Mundelein, IL 60060 Tel: 847-566-6660
Wonders of Nature, 726 S. Buffalo Grove Rd., Buffalo Grove, IL 60089 Tel: 847-793-1000
Back to Nature, 303 E. Dundee Rd., Wheeling, IL 60090 Tel: 847-520-7777

Asmeninių siuntų tel.: **708-907-3000**

Siuntinių paėmimas iš namų: **630-774-2136**

Centrinio ofiso adresas.: **8801 S. 78th Ave, Bridgeview, IL 60455**

„Vaivos juosta“

Lietuvos byloje sukanka 70 metų, kai Vladas Jakubėnas sukūrė baletą „Vaivos juosta“

IRENA SKOMSKIENĖ

Tėvynė ir moteris – mūza lietuvių literatūroje ir mene visada spindėjo po vienos žvaigždės skliautu. Nors menas ir politika atrodo sunkiai suderinami dalykai, bet kaip jie sąlygojo vienas kitą tragiškais tautai metais, geriau nei istorijos vadovėliai išreiškia meno paminklai. Žvilgterėkim į šių dviejų sričių paraleles 1939–1944 m.

1939 gegužės mėn. Varšuvoje lankėsi Lietuvos kariuomenės vadas gen. Stasys Raštikis. Rembertovo poligone jis apžiūrėjo visas lenkų ginkluotės rūšis. Tuo pačiu metu mūsų kompozitoriai modernistai dalyvavo Varšuvos tarptautiniame šiuolaikinės muzikos festivalyje (S.I.M.C.). Tad grįžtant namo į Kauną kompozitoriui Vladiui Jakubėnui pasitaikė važiuoti viename vagone su gen. S. Raštikiu. Kadangi Kaune jiedu kurį laiką gyveno vienoje gatvėje ir buvo seni pažįstami, jų dialogą galima numanyti. Kompozitorius apgailestavo, kad į festivalį neatvyko negavę vizų keletas garsių atlikėjų (iš jau okupuotos Čekijos neatvyko pasaulyje pagarsėjęs „Ondričko“ kvartetas, dėl mobilizacijos nepasirodė keletas prancūzų įžymybių bei vokiečių emigrantas, saksafonininkas virtuozas iš Stokholmo. Nors festivalis įvyko, bet slogi nuotaika vyravo ir meno šventovėje. (V. Jakubėnas. „Lietuvos aidas“, 1939. 05.02).

Gen. S. Raštikis net neslėpė savo įsitikinimo apie karo neišvengiamumą. Balandžio 20 pasisvečiavęs Hitlerio 50-čio puotoje Berlyne, kur buvo pakviesti visos Europos karo vadai, jis išgirdo tokių prognozių, kad Lietuvos neutralumo politika jau nieko nebereiškė. (kn. Stasys Raštikis. „Kovose dėl Lietuvos“. 1 d. V., 1990, p. 560).

Pasak V. Jakubėno mokinio Valterio Banaičio, po tos kelionės kompozitorius labai pasikeitė. Visada linksmas ir šmaikštus dabar pasidarė tylus ir susirūpinęs. Jį apsėdo mintis „O kas bus, jei Lietuva išnyks iš pasaulio žemėlapiu po karo“?

Valterio Banaičio įsitikinimu – tas rūpestis dėl karo neišvengiamumo „uždegė“ Jakubėną skubiai baigti seniai pradėtą (1933 m.) lietuvišką baletą „Vaivos juosta“.

Įkvėpimo šaltinis buvo V. Krėvės-Mickevičiaus mistinė saktmė „Perkūnas, Vaiva ir Straublys“ (1920 m.). Kompozitorių kerėte kerėjo lietuvių senovės egzotika alsuojantys herojai, pajungti dvasios didybės reiškiniams atskleisti. Svarbu ir tai, kad V. Jakubėno užmojį – sukurti pirmąjį lietuvišką pilnametražį baletą entuziastingai palaikė pats rašytojas V. Krėvės-Mickevičius, mielai sutikęs būti baletų libretistu. Darbas ėjo labai lėtai, nes kompozitoriaus karjeros laiptai vedė ir kitų muzikos žanrų takais. Be to, Valstybės teatro baletų trupei tada vadovavęs rusas N. Zverevas netenkino V. Jakubėno estetinio skonio, todėl kompozitorius neskubėjo į sceną. Taip pat trukdė ir koncertinės veiklos odisėja: 1934 m. jo Simfonija Nr. 1 (Berlin, 1931–1932) nuskambėjo Amerikoje per pasaulinės parodos renginius, o 1935 m. koncertinės kelionės po Europą ir ten matyti muzikinio teatro spektakliai tik dar labiau sustiprino V. Jakubėno apmaudą, kad Valstybės teatras iki šiol nesinaudoja vakarietiško baletų pasiekimais ir baletų trupė vis dar rusų baletmeisterių rankose. Tai neskatinio jo skubėti kurti „Vaivą“. Taip atėjo ir 1936 m., kai teatre pagaliau baletų trupei ėmė vadovauti lietuviai, dirbęs užsienio scenose. Tai romantinių baletų statytojas B. Kelbauskas galėjo paskatinti V. Jakubėną įgyvendinti savo svajonę. Bet taip neatsitiko. „Vaivos“ muzikinė charakteristika vis dar netenkino V. Jakubėno, nes reiklumas sau pačiam buvo jo įgimta savybė. Taip išaušo ir lemtingi 1939 m., kai karo grėsmė ir baimė dėl Lietuvos likimo sukrėtė autorių, ypač po Varšuvos subombardavimo. Tada V. Jakubėnas

rašė, gal prisimins pokalbį su gen. St. Raštikiu: „Lenkų armija žuvo per dvi savaites. Jos ginkluotei išleisti milijardai nuėjo perniek. Bet tie kuklūs skaitikai išleisti kultūrai, – dabar ar nepradės duoti dividendų?“ („Muzikos barai“. 1939, Nr. 9).

Lenkijos likimo sukrėsti „Vaivos“ autoriai iš naujo užsidegė kūrybai, dabar nukreipė savo talentus prieš karo dievą Marsą, – kaip atsvarą jam pasiūsdami lietuviškąją „Mūžą – Vaivą“.

Tautos personifikacija

„Kūrybiškos, gyvybingos tautos negali sunaikinti jokia prievarta“
Vydūnas

Karo šmėklai pakibus virš Europos, tas siaubas neaplenkė ir Lietuvos, 1940 birželio 15 d. bolševikai okupavo Lietuvą. Visame krašte įsiauštėjo tokie politiniai įvykiai, jog gyventojai rūpinosi tik savo gyvybės išsaugojimu. O minėti „Vaivos“ kūrėjai pakilo iki tokių meno kūrybos aukštumų, jog vienas Dievas težino, kaip tokie ardomieji procesai nepaveikė jautriųjų menininkų asmenybės, kad jie tokiu pasibaisėtinais pavojingu metu drąsiai dirbo „ant parako statinės“. Būtent tokiose sąlygose susikūrė ir lietuvių pasipriešinimo okupantams patriotiniai sąjūdžiai – LAF ir VLIK'as ir Amerikos lietuvių ta-

vimą iš okupanto.

Ar negalėjo būti taip, kad šiandien, Lietuvai pirmininkaujant Europos Sąjungos Tarybai, pasaulio lietuviai susitiktų „Vaivos juostos“ premjeroje?.. Išeivijos kultūrininkų pastangos kelti egzodo menininkus tarptautiniu mastu yra prasmingas dalykas. Štai dvi Amerikos lietuvės Dalia Bobelienė (Devenų kultūros fondo prezidentė) ir kompozitoriaus Vlodo Jakubėno sesers dukra Erika Brooks finansiškai remia visuomeninę organizaciją – kompozitoriaus Vlodo Jakubėno draugiją Vilniuje. Tuo tarpu visi draugijos prašymai Lietuvos Kultūros ministerijai taip ir liko tik istorijai, nes skurdus šios įstaigos biudžetas ir geriausių norų turint nieko mums negalėjo padėti – baletui pastatymui reikėtų mažiausia pusės milijono litų. Tačiau šiaip ar taip veikalo restauravimo darbai minėtų mecenačių dėka vis dėlto juda į priekį: jau sukurta orkestruotė (žuvusi karo metais), ieškome choreografo, baletmeisterio-statytojo. Čia susiduriame su daugeliu problemų, tarp kurių ir tai, kad „Lietuvoje nėra choreografų“, arba „Jakubėnas buvęs nacionalistinių pažiūrų“, todėl statyti jo veiklą yra vengiama ir kt. Didesnių *nonsensų* ir neišrasime: tokios tolerantiškos asmenybės visų tautų kultūros žmonėms, kaip V. Jakubėnas, sunku ir surasti. Tą paliudija jo recenzijos (1932–1943). Bet svarbiausia, kad pati kultūra Lietuvoje iki šiol nėra prioritetinga sritis. Todėl kviečiame vyriausiųjų kartų užsienio lietuvių, ypač 1940–1989 m. pasiaukojančiai dirbusius Lietuvos laisvinimo sąjūdžiuose ir jų atžalas akcijai teikti „paramą baletui ‘Vaivos juosta’“, kuri ir bus dedikuota šių idealiai patriotiškų organizacijų atminimui. O „Draugo“ skaitytojų iniciatyvos tuo klausimu lauksime ne tik redakcijos adresu, bet ir šiais adresais: erikabrooks1@yahoo.com ar-

Muz. Juozas Žilevičius (k.) su komp. Vladu Jakubėnu.

Vytauto Maželio nuotr. iš „Draugo“ archyvo

ryba (ALT), sugebėjusi suorganizuoti oficialaus Baltijos valstybių okupacijos nepripažinimo akciją tarptautinėje erdvėje. Jų dvasioje gimė ir „Vaiva“, kurią lyg talismaną Lietuvai paliko abu baletų autoriai palikdami Tėvynę visam laikui (1944 m.). Nors „Vaivos“ klavyras ir instrumentuotė sudegė karo liepsnose (1941 m.), bet autoriui pavyko iš atminties atkurti klavyrą (1943 m.), kurį autorius suspėjo išsivežti. Būtent todėl mums taip brangi ta „Vaivos juosta“. Taigi neturėti scenoje tokio muzikinio paminklo Lietuvai reiškia tik nepilnavertį išsivada-

ba vjdraugija@gmail.com.

Kadangi rugsėjo 30 d. suėjo 70 metų nuo baletų klavyro užbaigimo (1943 m.), reiškiu viltį, kad atsirastų tautiečių, kurie pritars „Vaivos“ atgimimui scenoje. Pilietybė širdyje tikrai priartins dar 1942 m. VLIK'o paskelbtą siekį: „Kad ateities Lietuva būtų gera ir brangi mums visiems“.

Irena Skomskienė – Kompozitoriaus Vlodo Jakubėno draugijos Vilniuje pirmininkė.

LIETUVA IR PASAULIS

Lietuvai prisiekė Karo akademijos
pirmakursiai kariūnai

Pirmakursių kariūnų priesaika.

G. Savickio nuotr.

Vilnius (ELTA) – Vilniuje rugsėjo 28 d. Lietuvai prisiekė 45 Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos pirmojo kurso kariūnai. Dar 18 pirmakursių priesaiką savo šaliai jau davė anksčiau, kai dalyvavo baziniuose kariniuose ir Krašto apsaugos savanorių pajėgų mokymuose. Pasak Krašto apsaugos ministerijos, šiemet po atrankos į Lietuvos Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademiją priimti studijuoti 68 naujokai. 63 iš jų sėkmingai baigė septynių savaičių kario kursą Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomajame pulke Rukloje (Jonavos r.). Čia jie įgijo studijoms Karo akademijoje reikalingų

žinių ir įgūdžių ir įrodė savo pasiryžimą siekti savo tikslo – tapti Lietuvos karininkais, todėl tęs studijas. Iškilmingoje priesaikos ceremonijoje visų svečių akivaizdoje geriausiai kario kurse pasirodęs kariūnas Evaldas Čiplys pagerbė Lietuvos karo akademijos vėliavą ją pabučiuodamas. Kariūnus pasveikino krašto apsaugos ministras Juozas Olekas, viceministrai, Lietuvos kariuomenės, Karo akademijos vadovybė. Šiemet Lietuvos karo akademijoje 21 pirmakursis studijos tarptautinius santykius, personalo vadybą – 20 studentų, modernių gynybos technologijų vadybos studijų kryptį pasirinko 22 jaunuoliai.

Renkami parašai dėl prokuroro atstatydinimo

Vilnius (Bernardinai.lt) – Seimas antrą kartą svarstys, ar neigiamai vertinti Generalinės prokuratūros 2012 m. veiklos ataskaitą. Kadangi ataskaitos turinys iš esmės skiriasi nuo tikrovės, kviečiama Seimą ją atmesti. Daug faktų liudija, kad per šiuos metus Generalinė prokuratūra ne tiek padėjo vykdyti teisingumą, kiek iš jo tyčiojosi: užuot ieškojusi, kas iš tiesų nutekino informaciją apie

„Snoro“ banką, kartu su Valstybės saugumo departamentu ji ėmėsi ne teisėtų veiksmų prieš FNTT vadovus Vitalijų Gailių ir Vytautą Giržadą; bendradarbiaudama su Rusijos tarnybomis, „sukūrė teroristės“ Eglės Kusaitės istoriją, kuria teismas nepatikėjo; nuolaidžiaudama Saugumui, nutraukė pulkininko Vytauto Pociūno žūties bylos tyrimą ir t. t.

Algirdui Patackui – 70 metų

Vilnius (Alkas.lt) – Algirdas Patackas – Kovo 11-osios akto signataras, Laisvės kovotojas, Sąjūdžio žmogus, Seimo narys, lietuvių kultūros tyrinėtojas, originalių etnologinių studijų autorius, skaitęs paskaitas apie baltų kultūrą ir etiką uždaruose bendraminčių susibūrimuose, o nuo 1988 m. – Kauno Sąjūdžio įsteigtoje Sekmadieninėje lietuvių kultūros mokykloje, vėliau Kauno tautinės kultūros centre, Kauno technologijos universitete ir Vytauto Didžiojo universitete. 7–9-ajame dešimtmečiais jo ini-

ciatyva buvo išleisti keli svarbūs savilaidiniai pagrindžio leidiniai – „Pastogė“, „Ethos“, „Saulė ir kryžius“, kuriuose paskelbta literatūrinės kūrybos, kultūrologijos, filosofijos apybraižų ir esė. Jais, pulkelio bendraminčių pastangomis, buvo kuriama erdvė laisvai kūrybinei raiškai, kaip svarbios dvasinio gyvenimo atramos atrandami lietuvių etninio pasaulėvaizdžio gelminiai klodai, susigražinama Oskaro Milašiaus kūryba ir kt.

Istorikų suvažiavimas Šiauliuose

Šiauliai (Alkas.lt) – Rugsėjo 26–29 d. Šiaulių universiteto bibliotekoje vyko Trečiasis Lietuvos istorikų suvažiavimas „Nuo politinės istorijos prie istorijos politikos?“. Renginio organizatoriai – Lietuvos nacionalinis istorikų komitetas, Lietuvos istorijos institutas ir Šiaulių universitetas. Istorikų suvažiavime buvo siekiama įvairiais požiūriais nagrinėti istorijos ir politikos ryšius nuo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės iki dabartinių laikų. „Istorikas turėtų būti tarsi

sarginis šuo, saugantis, kad visuomenė nekartotų klaidų“, – sakė vienas suvažiavimo moderatorių dr. Alvydas Nikžentaitis, pabrėždamas, kad šis renginys svarbus visiems. Diskusijoje „Pasiklydę tarp istorijos ir politikos“ kalbėta apie istorijos politiką ir jos reikšmę. Iki šiol lieka neatsakytas klausimas: koks istoriko vaidmuo visuomenėje – likti pasyviu stebėtoju ar aktyviu dalyviu, įvertinančiu ir perspėjančiu visuomenę.

Pirmą kartą bendravo JAV ir Irano vadovai

New York (BNS) – JAV Prezidentas Barack Obama ir Irano vadovas Hassan Rouhani rugsėjo 27 d. pasikalbėjo telefonu, žengdami istorinį žingsnį ir užmezgdami pirmąjį tiesioginį aukščiausio lygio ryšį tarp abiejų šalių, susipriešinusių po 1979-ųjų islamo revoliucijos. 15 minučių pokalbis buvo pirmasis konkretus diplomatinis rezultatas nuo H. Rouhani išrinkimo, Iranui siekiant sumažinti susipriešinimą su galingosiomis Vakarų valstybėmis ir pasiekti, kad būtų atšaukti draudimai, paskelbtos šiitiškai respublikai dėl jos ginčijamos branduolinės programos ir smarkiai smogu-

sios jos ekonomikai. Iniciatyvą surengti šį pokalbį parodė Irano pareigūnai, kurie susisiekė su JAV pareigūnais keliomis valandomis anksčiau ir nurodė, jog H. Rouhani norėtų pasikalbėti su B. Obama, prieš išvykdamas iš Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos. Baltieji rūmai anksčiau šią savaitę užsiminė Iranui esantys atviri neformaliai abiejų vadovų susitikimui Jungtinėse Tautose. Pasak B. Obama, H. Rouhani jam sakė, kad Iranas niekada nesieks įgyti branduolinių ginklų ir kad Washingtonas turėtų pripažinti iranėčių teisę į tautišką branduolinę energetiką.

JT cheminio ginklo inspektoriai išvyko iš Damasko

Damaskas (ELTA) – Jungtinių Tautų (JT) inspektoriai, tiriantys įtarimus dėl cheminio ir biologinio ginklų panaudojimo Sirijos pilietiniame kare, pirmadienį išvyko iš Damasko. Tai buvo antra misija per du mėnesius.

Keturių JT automobilių konvojus iš viešbučio Damasko centre išvyko 13:30 val. vietos laiku. Numatyta, kad konvojus atvyks į Beirutą.

Kita JT ekspertų grupė, atsakinga už Sirijos cheminių ginklų arsenalo patikrinimą ir panaikinimą, pirmadienį nusileido Beirute. Apie 20 specialistų atvyko iš Nyderlandų, informavo šaltinis iš Beiruto oro uosto.

Po rugpjūčio 21 dienos cheminės atakos Damasko priemiestyje JAV pagrąsino kariniu smūgiu Sirijos vyriausybei.

Po pirmosios misijos Sirijoje inspektoriai patvirtino, kad per ataką buvo panaudotos zarino dujos.

Vakarai teigia, kad JT pranešime beveik neabejojama, kad prezidento Bashar al-Assad pajėgos atsakingos už ataką. Sirijos valdžia paneigė kaltinimus.

Pirmadienį išvykę inspektoriai ištyrė šešis atvejus dėl įtariamo cheminio ginklo panaudojimo, įskaitant tris atakas Damasko priemiesčiuose po rugpjūčio 21 dienos atakos.

L. Walesos premija skirta M. Chodorkovskiui

M. Chodorkovskis.

ELTA nuotr.

Gdanskas (BNS) – „Solidarumo“ įkūrėjas Lech Walesa įteikė 100,000 dolerių žmogaus teisių premiją kalinamo Rusijos turtuolio Michailo Chodorkovskio sūnui. Premija buvusiam

Rusijos naftos magnatui ir Kremliaus kritikui M. Chodorkovskiui buvo skirta pripažįstant jo pastangas dėl laisvos ekonomikos ir pilietinės visuomenės kūrimo. Per iškilmes ją tėvo vardu atsiėmė jo sūnus Pavelas. Iškilmės vyko uostamiestyje Gdanske, kuriame susikūrė profsąjungų judėjimas „Solidarumas“, padėjęs nuversti šalies komunistinį režimą praeito amžiaus 9-ame dešimtmetyje, vadovaujant L. Walesai. Nobelio taikos premijos laureatas L. Walesa pasitraukė iš aktyvios politikos, bet remia pastangas dėl demokratijos visame pasaulyje. Praėjusį sekmadienį jam suėjo 70 m. M. Chodorkovskis, buvęs naftos bendrovės „Jukos“ vadovas, buvo nuteistas už pinigų plovimą, mokesčių vengimą ir sukčiavimą. Jo šalininkai teigia, kad verslininkas buvo pasiūstas už groty dėl to, kad metė iššūkį Rusijos prezidentui Vladimirui Putinui, nors Kremlius tokius kaltinimus neigia.

Graikijoje uždegta olimpinė ugnis Sočio žaidynėms

Atėnai (BNS) – Senovinėje Olimpijoje Graikijoje rugsėjo 29 d. vidurdienį buvo uždegta olimpinė ugnis, kuri pradėjo savo ilgą kelionę 2014 m. Sočio žiemos olimpiados, prasidėsiančios vasario 7 d., atidarymo iškilmių link. Aktoriai senovės graikų kostiumais Heros šventyklos griuvėsiuose kreipėsi į dievą Apoloną ir gaubtu veidrodžiu nukreiptu Saulės spindulių pluoštu uždegė deglą, kuris bus nešamas per Graikiją, Rusiją ir net – pirmą kartą – į kosmosą. Iškilmėse dalyvavo naujasis Tarptautinio olimpinio komiteto prezidentas Thomas Bachas ir Sočio olimpiados organiza-

cinio komiteto vadovas Dmitrijus Černyšanka. „Olimpinė ugnis turėtų įkvėpti milijonus žmonių visame pasaulyje“, – tūkstančiams žiūrovų pasakė T. Bachas, kuris kaip TOK prezidentas pirmą kartą išvyko į užsienį. Olimpinio deglo perdavimas simbolizuoja draugystės vertybes. Po padėkos – Graikijos, Rusijos ir olimpinės vėliavų šešėlyje – Apolonui, „Saulės karaliui ir šviesos idėjai“, vyriausioji žynė Ino Menegaki perdavė ugnį pirmajam bėgikui, 18-mečiui graikų slidininkui Joaniui Antonijui. Jis deglą perdavė Rusijos ledo ritulio žvaigždei 28 metų Aleksandrui Ovečkinui.

ŠVENTADIENIS

Saugokimės „technologinio priekabiavimo“ pagundos

Arkivysk. Gintaras Grušas

Pamokslas Aušros Vartų koplyčioje naujų Marijos radijo studijos patalpų šventinimo proga

Brangūs broliai ir seserys Kristuje,

Ką tik Evangelijoje girdėjome, kaip Viešpats suteikia galios dvylikai apaštalų ir išsiunčia juos skelbti Gerąją Naujieną. Viešpats taip elgiasi su kiekvienu iš mūsų per Krikšto sakramentą, o per Sutvirtinimą dar kartą pripildo mus savo Šventosios Dvasios, kad turėtume visa, ko mums reikia eiti ir vykdyti mums patikėtą misiją. Jis suteikia mums galios ir siunčia į pasaulį skelbti Gerąją Naujieną. Bet mes turime į tai atsiliepti. Turime patys imtis veiksmų, veikti, priimti Dievo malonę.

Suteikęs savo mokiniams galios, Viešpats ima mokyti nieko neimti su savimi. Jis duoda misiją, suteikia galios dvasinėje srityje, o tada moko gyventi neturtu. Bet čia gal ir ne neturto klausimas. Tą patį girdėjome pirmajame skaitinyje, kai Viešpats išveda savo tautą iš nelaisvės ir vesdamas moko ją pasitikėti tik Juo. Pasitikėti Dievo galia, Jo išmintimi, Jo gailestingumu. Taip pat keletą kartų tiek psalmėje, tiek pirmajame skaitinyje girdime apie Dievo gailestingumą. O kas jis yra? Žmogui labai dažnai Dievo gailestingumo prireikia tada, kai jis supranta, kad pats reikalų pataisyti negali, kad savo jėgomis nieko nepadarys. Pagal šį Dievo gailestingumo pamaldumą, kurį atskleidė šventoji seselė Faustina ir kuris šioje koplyčioje tapo viešas, mes meldžiamės: „Jėzau, pasitikiu Tavimi“. Esmė turbūt yra ta, kad Viešpats išsiunčia savo apaštalus suteikęs jiems dvasinės galios, kad kasdieniuose reikaluose pasitiktų Juo. Tai Jis sutvarkys viską taip, kaip reikia, Jis bus tas ganytojas, kuris rūpinasi savo tauta.

Čia susirinkę Marijos radijo draugai ir bendradarbiai, Viešpats suteikia galios skelbti Dievo žodį ir per technologijas, per radiją. Kaip tik praėjusį pirmadienį Šventasis Tėvas Pranciškus buvo susitikęs su Popiežiškosios visuomenės komunikavimo priemonių tarybos nariais. Jis jiems kalbėjo, kad būtina nešti Kristų į komunikacijos pasaulį ir palydėti kiekvieną žmogų. Šventasis Tėvas jiems sakė: „Nebijokite būti šiais palydėtojais, nešdami savo krikščionišką tapatybę, ir išigyventi šiose aplinkose. Tai sena piligrimų taisyklė – tas, kuris palydi keliauninką, turi žingsniuoti greta, nepralenkdamas ir neatsilikdamas. Taigi, reikia tokios Bažnyčios, kuri palydi kelyje ir sugeba eiti kartu. Išsūkis – tai ne ar išmanome technologijas, o ar ir šioje srityje sugebame padėti žmonėms susitikti Kristų ir parodyti tokią Bažnyčią, kuri būtų namais visiems. Bažnyčia turi sugebėti nešti šilumą, uždegti širdis“. Turime sa-

vęs paklausti, ar savo iniciatyvomis sugebame atsižvelgti į šį poreikį, o gal esame tik technikai?

Mus, kaip ir apaštalus, vilioja ta pati pagunda: savo jėgomis stengtis perduoti tą žinią, tą būdą, kaip būti geru krikščioniu. Toliau savo kalboje popiežius, sakyčiau, labai griežtai dėl to perspėja susirinkusiuosius, tuos, kurie Bažnyčioje daugiausia rūpinasi visuomenės komunikavimo priemonėmis. Jis jiems šitaip kalbėjo:

„Mieli draugai, Bažnyčia turi rūpintis socialine komunikacija ir joje dalyvauti, kad užmegztų dialogą su šiandienos vyrais ir moterimis ir vestų juos susitikti su Kristumi. Tačiau susitikimas su Kristumi yra asmeninis susitikimas. Jis negali būti sumanipuliuotas, dirbtinis. Šiais laikais Bažnyčioje matome ‘dvasinio priekabiavimo’ pagundą: manipuliacijos sąmone, ‘teologinis smegenų plovimas’ galiausiai nuveda į susitikimą su grynai nominaliu Kristumi, o ne su asmeniu – gyvuoju Kristumi. Asmens susitikime su Kristumi turi būti įtraukti abu: Kristus ir asmuo! O ne tai, ko nori ‘dvasinis inžinierius’, siekiantis manipuliuoti žmonėmis.

Būtent toks yra uždavinys – atvesti į susitikimą su Kristumi remiantis žiniomis. Tačiau mes patys esame komunikacijos priemonės. Naujausių technologijų, kurios būtinos veiksmingai, šiuolaikiškai komunikacijai, įsigalėjimas nėra esminė problema. Būtina visiškai pasikliauti ir žinoti, kad Dievas, kurį tikime, kuris stipriai myli visus vyrus ir moteris, nori atsiskleisti per mūsų naudojamas priemones, kad ir kokios jos būtų skurdžios. Nes būtent Jis veikia, Jis perkeičia ir Jis išgano.”

Niekada negalime pamiršti, kad esame tie įrankiai. Visi patiriame „technologinio priekabiavimo“, manipuliacijos pagundą. Radijo programoje yra daug maldų, į kurias įtraukiame žmones. Ir tai yra gerai. Tačiau litanijų ir rožinio kalbėjimas, Dievo žodžio klausymas turi būti kelias į asmeninį ryšį su Jėzumi. Tai galime perduoti tik patys tokį ryšį patyrę. Todėl labai svarbus visų bendradarbių dvasinis gyvenimas, ryšys su Kristumi, kad per technologines priemones, radijo bangas, klausytojas būtų vedamas į gyvą kontaktą su Kristumi. Jūs, kaip ir apaštalai, gavote galios ir esate pasiųsti. Pasikliaukite Kristumi, pasitikėkite Dievo gailestingumu ir nepamirškite, kad Jis veikia per mus, mes turime Jam atsiduoti ir pasitikėti Jo veikimu.

Tegu Dievo Motinos užtarimas sustiprina mūsų pasitikėjimą, kad Dievas, kuris mus sukūrė ir mums suteikė galios, toliau veiks per mus ir Jo planai, Jo Apvaizda išsikūnys tarp mūsų šiandien ir dabar.

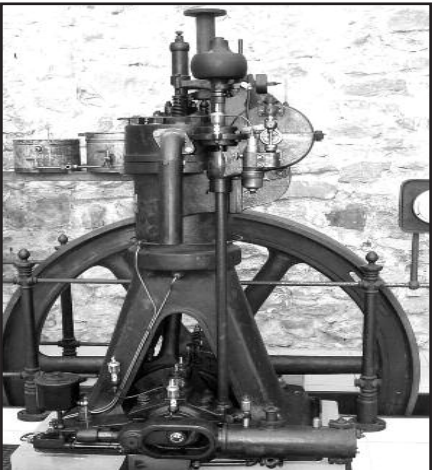
Vilniaus arkivyskupijos info.

DATOS ir SUKAKTYS

Spalio pirma savaitė

Rugsėjo 30 d.

– 1913 m. Anglijoje mirė **Rudolf Diesel** – vokiečių inžinierius, dyzelinio variklio išradėjas. Studijavo Augsburgėje ir Miunchene (Vokietijoje). Jis suprojektavo savo sugalvotą variklį ir gavo patentą jo projektui. Jo variklyje kuras buvo išvirkščiamas suspaudimo pabaigoje ir uždegamas aukštos temperatūros, kylančios iš suspaudimo. 1893 m. Berlyne jis išleido knygą vokiečių kalba „Teorija ir racionalaus šiluminio variklio projektas, norint pakeisti garų variklį ir vidaus degimo variklius, žinomus šiandien“. „Dyzelinis variklis“ tuo metu buvo varomas riešutų aliejumi; tai buvo pirminis variklio kuras. (Gimė Paryžiuje 1858 m.).

Diesel variklis. 1906

– 1939 m. mirė **Juozas Tūbelis** – politikos ir visuomenės veikėjas, Lietuvos vyriausybės ir banko vadovas, spaudos darbuotojas (gimė 1882 m.).

Spalio 1 d.

Mykolas Krupavičius.

– 1885 m. Balbieriškyje, Prienų r., gimė **Mykolas Krupavičius** – Lietuvos valstybės ir visuomenės veikėjas, žemės ūkio ministras, prelatas. Baigė Veiverių mokytojų seminariją, Seinų kunigų seminariją ir Peterburgo dvasinę akademiją. 1914 m. išventintas kunigu. Įkūrė Krikščionių demokratų partiją. Revoliucinio tribunolo nuteistas mirti, 1918 m. gegužę grįžo į Lietuvą. Išrinktas 1918 m. gruodžio 1 d. sudarytos Žemės reformos komisijos pirmininku. 1919–1923 m. Lietuvos krikščionių demokratų partijos Centro komiteto pirmininkas. 1920–1927 m. Seimo narys. 1922 m. parengė žemės reformos įstatymą. 1923–1926 m. – žemės ūkio ministras. 1927–1927 m. Lilyje ir Tulūzoje studijavo sociologiją, ekonomiką, teisę ir žurnalistiką. 1931–1933 m. profesoriavo Vilkaviškio kunigų seminarijoje. 1933–1935 m. – Veiverių klebonas, 1935–1942 m. – Kalvarijos klebonas ir dekanas. 1942 m. suimtas gestapo. 1945 m. išlaisvintas JAV kariuomenės. Gyveno Vokietijoje, 1956 m. persikėlė į JAV. 1945–1955 m. – Vyriausiojo Lietuvos išlais-

vinimo komiteto pirmininkas. Redagavo laikraščius. Parašė kn.: „Krikščioniškoji demokratija“, „Kunigas Dievo ir žmogaus tarnyboje“ ir kt. (Mirė Čikagoje 1970 m.).

Spalio 2 d.

– 1961 m. mirė **Petras Rimša** – lietuvių skulptorius, grafikas, medalistas (gimė 1881 m.).

Spalio 3 d.

– 1458 m. gimė šventasis **Kazimieras** – lietuvių šventasis, dangiškas Lietuvos globėjas. Dėl savo pamaldumo ir doro gyvenimo 1522 m. paskelbtas šventuoju (mirė 1484 m.).

Spalio 4 d.

– 1226 m. mirė šventasis **Pranciškus Asyžietis** – vienuolis, katalikų šventasis, įkūręs Mažesniųjų brolių ordiną (labiau žinomas kaip Pranciškonų ordinas) bei prisidėjęs prie Šv. Klaros Neturtėlių seserų ordino įkūrimo (gimė 1181 m.).

– 1582 m. mirė šventoji **Teresė Avilietė** – Ispanijos vienuolė ir mistikė. Kanonizuota 1622 m. (gimė 1515 m.).

Spalio 5 d.

– 1960 m. mirė **Alfred Louis Kroeber** – vienas žymiausių amerikiečių antropologų (gimė 1876 m.).

Spalio 6 d.

– 1745 m. Varšuvoje gimė **Pranciškus Smuglevičius** – žymiausias Lietuvos klasicizmo dailininkas. Didžiąją jo kūrybos dalį sudaro religinė tapyba Senojo ir Naujojo testamentų siužetais, šventųjų paveiksai, taip pat istorinio, mitologinio, alegorinio ir portretinio žanro kūriniai. Be to, jis savo darbuose įamžino Vilniaus architektūros paminklus, svarbiausius LDK istorijos įvykius, kasdieninio žmonių gyvenimo, buities scenas. Gimė iš Žemaitijos kilusio tapytojo Luko Smuglevičiaus šeimoje. Dailės amato mokėsi pas tėvą bei tapytojo Simono Čechavičiaus dirbtuvėje. Nuo 1763 m. studijavo Romoje. Bendraudavo su švietėjiško klasicizmo teoretiku Johann Joakim Vinkelmann ir kitomis įžy-

P. Smuglevičius. Trinitorių ordino steigėjai garbina Švč. Trejybę.

mybėmis. Romoje P. Smuglevičius susiformavo ir išgarsėjo kaip vienas pirmųjų XVIII a. klasicizmo stiliaus kūrėjų Europoje. 1795–1807 m. gyveno Vilniuje. 1797–1807 m. vadovavo Piešimo ir tapybos katedrai Vilniaus universitete. Žymiausi paveiksai: „Persų pasiuntiniai pas Etiopų karalių“, „Judita“, „Lietuvos valstiečiai“. (Mirė Vilniuje 1807 m.)

– 1876 m. gimė **Jan Bulhak** – fotografas, ilgą laiką gyvenęs Vilniuje (1912–1939 metais), „Vilniaus albumo“ autorius (mirė 1950 m.).

– 1914 m. gimė **Thor Heyerdahl** – žymus norvegų keliautojas ir mokslininkas antropologas (mirė 2002 m.).

Tačiau kitų, mažesnių lietuvių diasporos dalių (Jungtinėje Karalystėje, Pietų Amerikoje, etc.) istoriniai tyrimai ir aprašymai gero kaimi atsiliko. Buvo iškalbingų bandymų (pavyzdys, kun. Antano Saulaičio redaguota knyga 50-mečiui didžiosios imigracijos į Braziliją pažymėti³⁶), tačiau sisteminių tyrinėjimų trūko. Padėtis esmingai nepasikeitė iki šių dienų: lietuvių pasaulio istoriniame horizonte it didžiausia kalva išsiskiria Jungtinių Amerikos Valsčių ir Kanados diasporos atmintis.

Sovietinės lietuvių tautos nelaisvės sąlygomis buvo nemažai rašoma apie užsienio lietuvių³⁷, tačiau daugumos atsiradusių tekstų užduotis buvo ne lietuvių pasaulio vaizduotės stiprinimas arba supratimo ir solidarumo didinimas, bet selektyvus sovietų ideologijai tinkamų siužetų ir asmenybių pristatymas. Totalitarinės indoktrinacijos labai buvo aukojama labai daug: komunistuojantys diasporos lietuviai buvo manipuluojami Sovietų Sąjungos tarnybų, išnaudojant menką Vakarų kairiųjų veikėjų orientaciją tikruose sovietų reikaluose ir nusikaltimuose. O kairiųjų išeivijos sluoksnių veiklos epizodais ir proteguojamų prokomunistinių *pažangiečių* tekstais buvo maitinama indoktrinacija sovietų okupuotoje Lietuvoje. Žinoma, oficialioji literatūrinės savivokos kryptis negalėjo atstoti tikrųjų lietuvių visuomenės lūkesčių. Užsienio lietuvių egzistencija laisvame Vakarų pasaulyje buvo dvasinės atgaivos arba sovietinės spaudos kompensacijos sąlyga.

Sovietmečio pabaigoje, 1990-ųjų išvakarėse pamažu laisvėjant Lietuvos istorinei minčiai, keitėsi ir diasporos atminimo poreikiai. Lietuvai grįžtant į laisvės ir valstybės nepriklausomybės būvį, laisvojo pasaulio lietuvių paveldas ir talka, jų patirtis ir demokratinės vertybių supratimas buvo reikalingi kaip šviežias oras sovietų barake. Čia išskirtinas Alfonso Eidinto tyrinėjimų ir publikacijų vaidmuo. Pasisėmęs įžvalgų Viskonsino universitete (Madison, WI) ir žymaus JAV istoriko Alfredo Ericho Senno veikiamas jis parašė daktaro disertaciją *Lietuvių emigracija į Šiaurės ir Pietų Amerikos šalis 1868–1940 m., kuri dainuojančios revoliucijos išvakarėse buvo publikuota rusų kalba*³⁸. Tiesa, autoriaus interesas buvo ne tiek diasporos praeitis, kiek jos susiformavimo aplinkybės, t. y. emigraciniai procesai, išginę iš gimtosios žemės šimtus tūkstančių lietuvių. A. Eidintas ne tik ėmėsi tyrinėti emigracijos procesus praeityje, bet taip pat ieškojo būdų papasakoti lietuvių kolumbų istoriją populiariesne nei daugeliui lietuvių istorikų būdinga kalba. Šią intenciją geriausiai atskleidžia 1993 m. publikuota knyga *Lietuvių kolumbai*³⁹. Joje be didesnių teorinių pretenzijų yra bandoma išdėlioti lietuvių diasporinės tautos žemėlapi, išryškinti istorinei atminčiai simbolinę reikšmę turinčių praeities herojų ir lemtingų diasporos istorijos įvykių kontūrus. Tai iki šiolei yra bene sėkmingiausia diasporos atsiradimo ir vystymosi sintezė lietuvių kalba. Kita vertus, autorius didesnį

KARKLO DIEGAS

lietuvių pasaulio istorija

EGIDIJUS ALEKSANDRAVIČIUS

11

dėmesį skiria emigracijos iš Lietuvos – socioekonominėi bei politinei puosėms, o pačios diasporos horizontą susiaurina iki JAV lietuvių praeities aprašymo. Mažesnės, bet simboliškai svarbios lietuvių kolonijos Pietų Amerikoje ar P i e t ų

leidinys yra istorikės Vitalijos Kasperavičiūtės parengtas dokumentų rinkinys *Lietuvos Respublikos emigracijos politika 1920–1940 m.*⁴⁰ Jis padeda suvokti, kokie lietuvių pasaulio horizontai ryškėjo ano meto politinio-administracinio elito vaizduotėje. Kita vertus, aukšta ano metų dokumentų turinio kokybė, surinkta informacija apie atokias lietuvių kolonijas, išeivių veiklos atspindžiai yra labai patogus ir koncentruotas XX a. pirmos pusės lietuvių diasporos istorijos šaltinis. Daugelis dokumentų atskleidžia ne tik anuometinių Lietuvos politikų supratimo lygį, bet yra labai iškalbingi enciklopedinių žinių apie lietuvių bendruomenės šaltiniai. Tikėkimės, autorės tai gerai skirtos disertacijos paskelbimas spaudoje taip pat praturtins ne tik emigracijos politikos, bet ir lietuvių pasaulio suvokimą.

Didėjantis akademinis darbų skaičius ir monografinės publikacijos tiesiogiai neatveria bendrojo diasporinės lietuvių tautos atminties horizonto ir, ko gero, tiesiogiai neskatina ateities

vaizduotės permainų. Tai jau sintezės ir bendrojo pasakojimo, jei ne tautinio naratyvo, kūrybinis uždavinys, kuriam pasiekti yra pakankamai geros sąlygos. Akivaizdžios migruojančios tautos vaizdiniai ir kone psichozės būseną pasiekusios viešosios opinijos triukšmas sudaro nerimastingą foną, o daugelio rimtų istorikų ir kultūros tyrinėtojų įdirbis suteikia įrankių bei medžiagų pasirinkimo galimybes. Kaip emigracijos ir lietuvių pasaulio diskursą gaivinantis tekstas atrodo ir spaudon einanti Didžiojoje Britanijoje išsikūrusio istoriko Kęstučio Raškausko parašyta *Londono lietuvių religinės bendruomenės istorija*, kuri labiau nei kiti ligšioliniai lietuvių autoriai įpina lietuviškos diasporos giją į autentišką imigracijos didmiesčio peizažą.

Šiandien lietuvių migracija ir kintantys tapatybės simboliai skatina jos istorinės refleksijos bangas ir banges. Telioka ant jų išsilaikyti nepasiskendus, it pasikartojantį nuotykį jas išbandyti ir papasakoti savąją lietuvių pasaulio istorijos versiją, kviečiančią skaitytojus pažvelgti į praeitį autoriaus siūlomu kampu. Ir, žinoma, ryžtis kiekvienam savaip šį pasakojimą patikrinti: priimti ar atmesti, naudojantis savos individualios atminties matuokle.

36. Kun. Saulaitis, Antanas (sudarytojas ir redaktorius) ir kt. *Lietuvių imigracijos Brazilijon penkiasdešimtmetis*. 1926–1976. Sao Paulo – Rio de Janeiro, 1976.

37. Nėra prasmės čia nurodyti visus sovietų ideologinio fronto darbininkų darbus istorijos srityje – knygas ir straipsnius. Išskirtinas nebent vienas mokslinis straipsnis: Truska, Liudas. Emigracija iš Lietuvos 1868–1914 m. *Mokslų Akademijos darbai*, 1961, t. 1, p. 75–85. ir viena knyga: Kapočius, Laurynas. *Senoji lietuvių išeivija ir Lietuva*. Vilnius: Mintis, 1981, 312 p., kurioje pro indoktrinacijos audinį prasiskverbia neabejotinas autoriaus rūpestis lietuvių diasporos likimu, bandoma išsaugoti mokslinio argumentavimo bei įrodinėjimo bruožus.

38. Eidintas, Alfonsas. *Litovskaja emigracija v strany Severnoj i Južnoj Ameriki v 1868–1940 g.g.* Vilnius: Mokslas, 1989, 221 p. Tam tikru mastu perrašyta šios monografijos versija pasirodė anglų kalba po keliolikos metų: Eidintas, Alfonsas. *Lithuanian Emigration to the United States 1868–1950*. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 2003, 250 p., kuri JAV lietuvių diasporos istoriją pratęsė iki 1950-ųjų, kada į ją reikšmingai įsiliejo II pasaulinio karo pabėgėlių banga.

39. Eidintas, Alfonsas. *Lietuvių kolumbai. Lietuvių emigracijos istorijos apybraiža*. Vilnius: Mintis, 1993, 112 p. (228 p. su iliustracijomis).

40. Kasperavičiūtė, Vitalija (sudarytoja ir įvado bei paaiškinimų autorė). *Lietuvos Respublikos emigracijos politika 1920–1940 m.* Vilnius: Versus aureus, 2006, 295 p.

Bus daugiau.

Afrikoje, pagaliau, ir Didžiojoje Britanijoje liko už jo knygos ribų.

Alfonso Eidinto publikacijos labiausiai atspindėjo iš Lietuvos nelaisvės laikų ataidinčias intencijas, kuriose bendrystė su viso, ypač laisvojo Vakarų, pasaulio lietuvių buvo it kokia veržimosi iš sovietinio narvo žymė. Autorius, rašydamas *Lietuvių kolumbus* dar negalėjo nu-

tuokti, kad atsiras knyga, kurioje bus dėstoma istorinio Kolumbo lietuviškos kilmės versija. Tai yra greičiau egzotiška smulkmena. Svarbiau tai, kad 1993 m. niekas Lietuvoje negalėjo įtarti ir prognozuoti, kokio dydžio nauja emigracijos banga pakils po išsiveržimo į laisvę.

Po 1990 metų lietuvių pasaulio žemėlapis labai pasikeitė. Tačiau ne istorikai ir ne tyrinėtojai apskritai, bet pati tikrovė turėjo didelės įtakos permainoms. Milžiniška migracijos banga palydėjo Lietuvos laisvės žingsnius. Tyrimai ir intelektualinė refleksija stipriai atsiliko nuo globalaus pasaulio sūkurin įsiliejančio naujųjų išeivių srauto. Kita vertus, tam tikrų bandymų patitiktį istorinius iššūkius ir imtis tolesnių tautos savikūros bei sąmonin-gumo stiprinimo pratimų būta. Dešimtys straipsnių ir knygų, keliolika disertacijų ir plataus masto tarptautinių konferencijų siekė padėti lietuviams susigaudyti permainose ir priversti istoriją vėl būti gyvenimo mokytoja. Atsirado net speciali mokslinė įstaiga – Vytauto Didžiojo universiteto *Lietuvių išeivijos institutas*, pradėjęs sistemškai kaupti ir tyrinėti diasporos paveldą, įvesdamas jos pasakojimo elementus į edukacijos ir istorinės savimonės ugdymo programas. Pradėtas leisti akademinis pusmetinis žurnalas *Oikos. Lietuvių migracijos ir diasporos studijos*.

Itin svarbus šio akademinio rūpesčio lietuvių diasporos atmintimi

VIDAUS LIGOS

EDMUNDAS VIŽINAS, M.D., S.C.
VIDAUS LIGŲ GYDYTOJAS
Kalbame lietuviškai
6918 W. Archer Ave. St. 5 ir 6
Chicago, IL 60638
Tel. 773-229-9965
Valandos susitarus

AKIŲ LIGOS

DR. ŽIBUTĖ ZAPARACKAS
DR. PAUL KNEPPER
Akių ligos – chirurgija
150 E. Huron, Suite 1000
Chicago, IL 60611
Valandos susitarus
Tel. 312-337-1285

ARAS ŽLIOBA, M.D.
AKIŲ LIGOS – CHIRURGIJA
219 N. Hammes Avenue
Joliet, IL 60435
Tel. 815-741-3220

DANTŲ GYDYTOJAI

DR. JOVITA KERELIS
DR. DAIVA BIDVA
DANTŲ GYDYTOJA
9525 S. 79 th Ave., Hickory Hills, IL
Tel. 708-598-8101

EUGENE C. DECKER, DDS, P.C.
DANTŲ GYDYTOJAS
Lietuviams sutvarkys dantis už prieinamą kainą
Susitarimui kalbėti angliškai arba lietuviškai
4647 W 103 St, Oak Lawn, IL
55 E Washington, Ste 2401,
Chicago, IL
Tel. 708-422-8260

SKAUSMO GYDYMAS

DR. RENATA VARIAKOJYTĖ
SKAUSMO GYDYMO SPECIALISTĖ
7600 W. College Drive
Palos Heights, IL 60463
Tel. 708-361-5550
Nugaros, kaklo, galvos, sąnarių bei kitų skausmų gydymas

ŠIRDIES IR KRAUJAGYSLIŲ LIGOS

VIDAS J. NEMICKAS, M.D.
KARDIOLOGAS – ŠIRDIES LIGOS
7722 S. Kedzie Ave.
Chicago, IL 60652
Kab. tel. 773-471-3300

Iš saulėtojo Los Angeles – į lietuvišką kaimą

ALGIS VAŠKEVIČIUS

Girdžiai – nedidelis miestelis Tauragės apskrityje, netoli nuo Jurbarko. Jame šį pavasarį apsigyveno Karilė Baltrušaitytė, gimusi ir daug metų gyvenusi Jungtinėse Amerikos Valstijose. Į Lietuvą ji visam laikui sugrįžo prieš penkerius metus, o jos mama, su kuria dabar gyvena Girdžiuose, į gimtinę parvažiavo dar 1998 metais.

„Visada žinojau, kad sugrįšiu į laisvą Lietuvą. Po Nepriklausomybės atgavimo pradėjau planuoti tą sugrįžimą, bet nemažai laiko užtruko įvairių dokumentų sutvarkymas, po to sunkiai susirgo Karilė, negalėjau jos palikti. Bet prieš penkiolika metų grįžau ir niekada nesigailėjau“, — pasakoja žvali besišypsanti netrukus 95-ąją gimtadienį minėianti Elena Daumantaitė-Baltrušaitienė, garsaus Lietuvos muziko Vlodo Baltrušaičio našlė.

V. Baltrušaitis – lietuvių dainininkas, pedagogas, chorvedys ir vargonininkas, 1937–1942 metais buvo Lietuvos Valstybės teatro solistas, daug svarbių vaidmenų sukūrė klasikinėse operose. 1944-aisiais jis pasitraukė į Vokietiją, 1949 metais persikėlė į JAV, Los Angeles miestą. Po metų čia gimė Karilė, dar vėliau – jos brolis.

„Prisimenu, kad tėvelis niekada neturėjo laiko, buvo labai užimtas. Jam, kaip žymiam operos solistui turbūt buvo skaudu, kad tenka pragyvenimui dirbti mechaniko darbą ir tik vakarais vadovauti chorams. Dėl to, kad keitėsi jo darbo vietos, teko nemažai kraustyti – iš Los Angeles išvykome į Čikagą, paskui – į New Yorką“, — pasakoja Karilė.

1967 metais V. Baltrušaitis vėl grįžo į Čikagą, kur iki pat mirties 1975 m. buvo lietuvių parapijos vargonininkas. Jo našlė, grįždama į Lietuvą 1998 metais parvežė ir vyro pelenus, kurie buvo perlaidoti Jurbarko kapinėse – šiame rajone, Žindaičiuose ir gimė V. Baltrušaitis, o Girdžiai, kur dabar išikūrusi Karilė su mama – visai netoli nuo Žindaičių. Būtent dėl to moterys ir apsigyveno šiame rajone.

K. Baltrušaitytės gyvenimas toks įdomus, toks spalvingas, kad jo neįmanoma sutalpinti į vieną straipsnį. Tame gyvenime – daug ieškojimų, daug praradimų ir atradimų, nemažai kančios ir begalinis optimizmas bei tikėjimas amžinomomis vertybėmis. Vos pirmą kartą pamačius šią moterį ir pradėjus su ja kalbėtis, atrodo, kad ją pažįsti jau daug metų bei gali klausytis ir klausytis jos labai gražios lietuviškos kalbos – be jokio akcento, ir jei ne pasakymas, už kiek „bloką“ reikia pasukti ieškant jos namo Girdžiuose ar „Los Angeles“ miesto tarimas, net nesuprastum, kad 58-eri jos gyvenimo metai prabėgo anapus Atlanto.

„Penkerius metus turėjau laikiną leidimą gyventi Lietuvoje, o dabar noriu turėti nuolatinį leidimą. Tam reikia laikyti lietuvių kalbos bei Lietuvos Konstitucijos egzaminą. Su lietuvių kalba problemų neturiu, bet Konstitucijos egzaminas – sudėtingas. Nors jam ruošiausi ilgai, bet abejoju, ar pavyko teisingai atsakyti bent į 14 iš pateiktų 20 klausimų“, — pasakoja apie tik ką laikytus egzaminus Karilė.

Gimusi Amerikoje, ji turi šios šalies pilietybę ir turėti Lietuvos pilietybės pagal dabar galiojančius įstatymus negali. „Noriu būti Lietuvos piliete, bet atsisakyti Amerikos pilietybės nenoriu. Juk gimiau ir beveik visą gyvenimą toje šalyje gyvenau, tai kodėl turėčiau jos išsižadėti? Tikiuosi, kad bus galima turėti dvigubą pilietybę, bet neaišku, kaip su tuo referendumu bus“, — sakė ji.

Paprašyta trumpai papasakoti apie savo gyvenimą Amerikoje, moteris prisimena, kad labai jauna norėjo palikti tėvų namus, gyventi savarankiškai, tad anksti iškėkė, bet vedybos nebuvo sėkmingos, po dvejų metų išsiskyrė. Teko dirbti padavėja, po to buvo studijos – ir veterinarijos, kurios nesužavėjo, ir meno pedagogikos Los Angeles UCLA universitete, kur ji gilinosi į mitologijos ir tautosakos paslaptis ir gavo magistro laipsnį. Teko dirbti šeštadieninėje lietuviškoje mokykloje, jau buvo gimusi dukrelė Vėjūnė. Darbų, rūpesčių buvo daug, Karilė vos spėjo suktis.

„Labai norėjau atvažiuoti į Lietuvą, į tėvų gimtinę. Man nusišypsojo laimė – 1981-aisiais atsirado galimybė čia apsilankyti ir kelis mėnesius ruošti darbą – rinkti medžiagą, kaip pavergtas kraštas ir jo žmonės gali išreikšti save anekdotuose.

Atskridome abi su 6-erių metų Vėjūne, tai buvo

nuostabus laikas, ir taip atsitiko, kad čia sutikau vyrą, kurį beprotiškai išimylėjau. Tiesa, Lietuvos žmonės man pasirodė labai liūdni, parduotuvių lentynos buvo beveik tuščios, bet nuostabi vasaros gamta, giminės, žinojimas, kad esi šitoje šalyje tiesiog svaigino galvą“, — prisimena dabar Karilė.

Kai sugrįžo atgal į Ameriką, ėmėsi žygių, jog čia galėtų atvažiuoti ir jos mylimas žmogus. Prireikė daugiau kaip metų, kol šis gavo leidimą atvykti gyventi JAV. Tačiau šeimyninė laimė tęsėsi neilgai – vos po kelių mėnesių bendro gyvenimo Amerikoje jie išsiskyrė, o Karilė susilaukė antrosios dukters Auros.

„Tas vyras turbūt galvojo, kad Amerikoje aš gyvenu labai turtingai, tačiau taip nebuvo – turtu neturėjau, daug dirbau, gyvenimo sąlygos buvo kuklios. Tiesa, jis paskui neblogai čia įsitaisė su savo dukra iš ankstesnės santuokos, buvo labai gabus. Dabar, kiek žinau, jis taip pat yra sugrįžęs gyventi į Lietuvą“, — sakė ji.

Karilė iki šiol prisimena, kaip tada grįžusi iš Lietuvos nuėjo į parduotuvę Los Angeles ir, prisiminusi tuščias parduotuvių lentynas, tiesiog nieko negalėjo išsirinkti. „Ilgai stovėjau, žiūrėjau į dešimtis rūšių sūrių ar javainių bei miltų ir nežinojau ką imti. Tai buvo sunkiai suvokiama. Tada galvojau, ar išties tiek daug visko reikia“, — pasakojo moteris.

O gyvenimas bėgo toliau – reikėjo vienai auginti dvi dukras, plėšytis tarp darbų, gyventi nuolatinėje įtampoje. Pagaliau gavusi leidimą dirbti mokytoja, Karilė įsidarbino dailės mokytoja viename iš Los Angeles rajonų, kur gyvena juodaodžiai ir ispanų kilmės amerikiečiai. Iš kelių tūkstančių mokinių vos keli buvo baltaodžiai, o mokytoją jie vadindavo „Kaja“, nors galėjo ištarti ir ilgą neįprastą jos pavardę. Karilė prašė, kad žodžio „Kaja“ jie netartų ispaniškai „kacha“, nes tai reiškia „dėžė“.

„Mokykla buvo tokiaame rajone, kur nebuvo saugu, dažnai aidėjo šūviai, mokiniai ginklus atsi-nešdavo ir į mokyklą. Ta įtampa būdavo kiekvieną dieną, o aš, grįžusi namo su niekuo jau nenorėdavau kalbėtis. Visa tai kaupėsi viduje, kol galiausiai 1995 metais išgirdau baisią diagnozę – vėžys“, — prisimena ji.

Tada buvo operacija, ilgi chemoterapijos kursai. Prireikė beveik dvejų metų, kol pagaliau liga atsisitraukė. Karilė nenori sakyti, kad įveikė vėžį – ji sako, kad vėžys tik užmigo ir miega jau 16 metų.

„Nežinojau, ar sulauksiu savo penkiasdešimtmečio. Slinko plaukai, išgyvenau sunkią operaciją ir buvo baisu ne dėl savęs, o dėl dukrų. Pati iš dalies augau be tėvo, buvau išsiskyrusi ir viena auginau vaikus. Pirmoji pradėjo mokytis kolegijoje, jaunesniajai buvo tik 12 metų. Aš tiesiog negalėjau jų palikti“, — prisimena tas dienas Karilė.

Kai netrukus į Lietuvą gyventi sugrįžo mama, Karilė čia ją dažnai lankė, nes turėdavo kasmet nemažai atostogų dienų. Tada dar nė minties nebuvo apie persikraustymą ir pačiai. Ji pasakoja, kad vieną tokią gražią žiemos dieną Vilniuje, Antakalnyje einant gatve į galvą staiga šovė mintis – „grįšiu“. Šovė ir jau nepaleido – po kelerių metų ji visam laikui persikraustė į Lietuvą, Kauną, kur kelerius metus mokė anglų kalbos, o šiemet apsigyveno Girdžiuose.

Į tėvų gimtinę ji grįžo ne viena – su savo augintiniais. Kartu parsiskrido ir mylimas šunelis bei trys papūgos – Rūna, Džiazas bei Čina. Apie šiuos labai gražius, spalvingus ir protingus paukščius Ka-

Papūgos Karilei suteikia daug linksmybių akimirkų.

A. Vaškevičiaus nuotr.

rilė gali papasakoti įdomiausių istorijų. Viena papūga pas ją gyvena jau keliolika metų, kitas dvi įsigijo prieš grįždama gyventi į Lietuvą. Nelaisvėje šie paukščiai sulaukia 80 ir daugiau metų.

„Be šių paukščių nebūčiau važiaavusi, ir beveik dvejus metus teko rinkti įvairius dokumentus ir leidimus tiek Lietuvoje, tiek Amerikoje, kad juos galėčiau parsivežti. Papūgos tokios energingos, linksmos, jos sukelia daug gerų emocijų, dažnai prajuokina. Tai yra ir dalis gydymo terapijos. Su didžiąja papūga Rūna turiu parengusi programėlę, su kuria norėčiau lankyti senelių namus, taip pat beglobius vaikus – taip šiems žmonėms suteikčiau bent kiek džiaugsmo. Nežinau, kas iš tų mano planų išeis, bet aš noriu pabandyti ir „užmesti meškerę“, — sako ji.

Kai pagaliau gavusi visus leidimus papūgas moteris vežėsi į Lietuvą, Vokietijos Frankfurto miesto oro uoste jos buvo iškeltos iš lėktuvo ir atgal nepakrautos, nes streikavo oro uosto darbuotojai. Tad į Vilnių atskridusiai Karilei iš pradžių niekas negalėjo pasakyti, kur yra jos papūgos, kurios tik kitą dieną kitu lėktuvu buvo atskraidintos.

Iš Vokietijos papūgoms tenka atsisųsti specialų maistą, kurio Lietuvoje nėra – grūdų, džiovintų vaisių ir daržovių mišinį. Vakare paukščiams Karilė išverda makaronų. Pats didžiausias skanumynas joms – kedro riešutai. Kai moteris nori, kad papūga pakalbėtų, duoda šių riešutų, ir jos Rūna pasisveikina ir kalba ne tik anglų, bet ir lietuvių kalbomis, ji moka ir ispaniškų žodžių.

Girdžiuose Karilė su mama ir augintiniais dabar laikinai gyvena nedideliame name miestelio pakraštyje, bet jau iki šių metų Kalėdų tikisi įsikraustyti į naują namą kitoje miestelio vietoje. Čia perstatytas buvęs nedidelis namelis, įrengta didelė erdvė būsimiems Karilės užsiėmimams, kur ji galės mokytis ir anglų kalbos, atskira namo dalis skirta ir jos mamai. Moterys nerimauja, kad darbai užsitiesė ilgokai, bet iki jų pabaigos jau nedaug liko.

Paklausta, ar nepasigailsta Amerikos, kur gyventa tiek metų, Karilė purto galvą ir teigia, jog mes patys, čia gimę ir gyvenantys net neišsivaizduojame, kokia graži Lietuva, kokia laimė čia gyventi, ypač įsikurti nedideliame miestelyje po beprotiško Los Angeles triukšmo, minios žmonių, įtampos. Pernai, kai gimė anūkėlė Arija, Karilė skrido jų aplankyti. Buvo smagu susitikti, pabūti, bet jokios nostalgijos ji nepajuto – atėjus laiko, skubėjo namo, į Lietuvą.

„Žinoma, yra dalykų, kurių čia kartais pasigendu, kartais erzina žmonių nepunktualumas, žodžio nesilaikymas, kartais ir mandagumo pritrūksta. Pasigendu ir spalvų, juodaodžių, meksikonų, tam tikrų maisto produktų, bet be viso to puikiausiai galima apsieiti. Kai išvažiauvau, mano draugai amerikiečiai labai palaikė tokį sprendimą, linkėjo sėkmės, o lietuviai stebėjosi, sakė, kad netrukus grįšiu atgal. Bet negrįšiu, nes čia taip lengva kvėpuoti, tokie nuostabūs vasaros vakarai, toks platus dangus...“, — šypsosi ji.

SOCIALINIAI PATARIMAI

Kaip apsisaugoti nuo vagysčių bei įsilaužimų

Nusikaltimų statistika nedžiugina – JAV kas 15 sekundžių yra įvykdomas įsilaužimas į kieno nors namus, siekiant pasisavinti vertingus daiktus, asmeninę informaciją (šiais laikais ne mažiau vertingą „prekę“ juodojoje rinkoje), ar turint kitų negerų tikslų. Pagal tą pačią statistiką, vidutiniškai įsilauželiams tereikia maždaug minutės patekti į aukos namus ir ne daugiau dešimties minučių, kad atlikti savo juodus darbus. Tiesa, pasitaiko, kuomet išūliausieji iš jų kartais apsimeta pasamdytais baldų išvežėjais arba kokius nors darbus atliekančiais darbininkais – ir nesidrovi sugaišti visą dieną, tuštindami aukos namus!

Kai kada įsilauželiams padeda profesionalūs apgavikai, apsimetantys prekių pardavėjais ar kokias nors paslaugas teikiančių kompanijų atstovais. Jie, išiprašę į namus, pasirūpina atsargiai sužinoti, kada šeimininkų nebūna namie arba netgi palikti atdarą vonios kambario langą, kuriuo vėliau įsilauželiai sėkmingai pasinaudoja. Kai kada įsilauželiais tampa aplink slampinėjantys ir neturintys ką veikti paaugliai, nusprendę pasinaudoti viliojančia galimybe – nerakinamomis durimis ar atviru langu. Tačiau itin dažnai nemalonumų pridaro vadinamieji „patyrę“ įsilauželiai, kurie išmano savo „amata“ ir todėl yra kur kas pavojingesni.

Dėl iki galo neatskleistų priežasčių, manoma, jog asmenys, anksčiau patyrę įsilaužimą, turi maždaug šešis kartus didesnę riziką tapti jo auka ateityje. Kaip bebūtų, saugotis nuo įsilaužėjų pravartu visiems – galbūt tai daryti padės žemiau pateikiami patarimai, surinkti iš įvairių šaltinių:

◆ Pirmiausia, kaip Jums beįkyrėtų smalsaujantys kaimynai, šiuo atveju jie – geriausia apsauga. Jei neiškių ketinimų turintys asmenys mato, kad kas nors juos stebi, jie gerai pagalvos prieš tuos ketinimus įgyvendindami. Todėl ir patys nepamirškite būti pastabūs – jei kaimynystėje matote nežinia ką veikiančius įtartinus asmenis ar automobilius, pasikambinkite policijai! Kai kada taip pat pravartu pasakyti kaimynams, kuriais pasitikite, jog būsite išvažiavę ar jog laukiate didelės pašto siuntos, baldų atvežimo ir pan. Jei jie žinos, kas vyksta, galės greičiau atkreipti dėmesį į aplink Jūsų namus ar turta besisukančius įtartinus asmenis.

◆ Jei išvažiuojate ilgesniam laikui, paprašykite kaimynų ar kitų patikimų žmonių tam tikru paros metu įjungti/išjungti šviesas (arba įsigykite automatinę jų įjungimo/išjungimo sistemą). Taip pat pasirūpinkite, kad kas nors reguliariai surinktų Jūsų paštą (arba paprašykite, kad jis kuriam laikui būtų sustabdytas) – tokiu būdu sudarysite didesnę tikimybę pašaliečiams manyti, kad namuose kas nors yra.

◆ Net jei ir nesate dideli šunų mylėtojai, prisiminkite, kad kieme loksantis bei lojantis keturkojis dažnai puikiai atbaido įsilaužėlius – netgi jei nėra labai didelis. Netgi atvirkščiai, nedideli šunys dažnai būna nervingesni ir kur kas sunkiau nuraminami,

todėl sąžiningai aploja kiekvieną svetimą žmogų, besiartinantį prie namų. Taigi, ypač jei gyvenate ten, kur įsilaužimai nėra retas reiškinys, pasvarstykite – galbūt atėjo laikas apsilankyti gyvūnų prieglaudoje ir įsigyti naują draugą?

◆ Būtinai raskite laiko reguliariai apeiti namus, tiek viduje, tiek – iš orės, stengdamiesi nustatyti, kur yra „silpniausia“ jų vieta apsaugos nuo įsilaužėlių atžvilgiu. Galbūt prastai užsidaro sandėliuko langas arba durys į terasą nesunkiai atrakinamos sava dirbiu raktu? Ypatinę dėmesį atkreipkite į garažo duris, taip pat – visas išorines namo duris, vietas, kuriose įsilauželiai galėtų ramiai slėptis (į užpakalinį kiemą vedančių durų prieangis, aukšti prie namo augantys krūmai ir t. t.) ir pan. Kiek įmanoma, pasistenkite, jog „silpnų“ vietų liktų kuo mažiau.

◆ Visuomet atsargiai kalbėkitės su nepažįstamais žmonėmis, ypač tais, kurie apsilanko Jūsų namuose nekviesti. Nepasakokite pašaliniams asmenims (netgi kaimynams, jei juos menkai pažįstate), kur laikote pinigus ar vertingus daiktus, taip pat – kada išeinate į darbą, planuojate išvykti ilgesniam laikui ir pan.

◆ Nepalikite jokių vertingų daiktų ten, kur pašaliniai žmonės galėtų juos pastebėti (netgi brangios žoliapjovės ar naujo dviračio!). Tuo pačiu pasakytina, jog daugelis žmonių klaidingai mano, kad vagis pirmiausiai domina jų brangiausi daiktai – reti paveikslai, brangūs papuošalai ir pan. Praktika rodo ką kita – dažniausiai vagiami vidutinės vertės, tačiau per daug neišsiskiriantys, populiarūs buitje daiktai (pvz., naujas plokščiakranis televizorius ar nešiojamas kompiuteris), kuriuos lengviau parduoti.

◆ Jei įmanoma, stenkitės išeiti bei sugrįžti namo skirtingu laiku, taip pat, jei turite daugiau nei vieną automobilį, keiskitės su namiškiais juos vairuodami – tada pašaliečiams bus sunkiau nuspėti, kas ir kada būna namuose.

◆ Jei neišgalite ar nematote prasmės įsigyti tikrų stebėjimo kamerų, galite pabandyti apgauti svetimas akis, naudodami netikrus jų pakaltalus – tačiau tik tuomet, jei jie nėra pagaminti iš pigaus plastiko su nuolat blyksinčiomis švieselėmis, nes pastaruosius įsilauželiai jau išigudrino greitai atpažinti. Nevertėtų tikėtis stebuklo ir iš namų apsaugos kompanijų logotipus imituojančių ženklų bei lipdukų – kita vertus, jei iš tiesų įsigytumėte nuolatinio stebėjimo bei namų apsaugos paslaugą, ji greičiausiai padės atbaidyti nekviestus „svečius“. Įsilauželiai taip pat nemėgsta matyti „Neighborhood Watch“, „No Parking“ ir netgi „No Outlet“ ženklų gatvėse, kaip ir namų, apjuostų aukštomis tvoromis su tvirtais vartais.

◆ Paskutinis patarimas – nustokite slėpti namų raktą „sutartoje vietoje“! Kokia bebūtų Jūsų pasirinkta slaptavietė, patikėkite, jog patyrusiems vagims ji seniai ir gerai žinoma!

Pagal žiniasklaidos informaciją parengė
Vaida Maleckaitė

A † A
Kun. VITO E. MIKOLAITIS

Mirė 2013 m. rugsėjo 29 d., sulaukęs 93 metų.
A. a. Vito buvo sūnus a. a. Evos ir a. a. Dominic, brolis a. a. Anthony, a. a. Angela Kilmitz, a. a. Sophie Serauskas, dėdė a. a. Walter Serauskas ir a. a. Christopher Serauskas.

Nuliūdę liko: sūnėnai ir dukterėčios: Margaret Serauskas, Joseph (Joyce) Serauskas ir jų vaikai Cheryl (Thomas) Sedlack, Kathleen (David) Maish, Karen (Thomas) Richtman, Damian (Gall) Serauskas, Lori Torres, Paula (Anthony) Dzialowy ir jų vaikai Joseph Maisch, Jackie Maish, Brian Maish, Eric Sedlack, Daniel Sedlack, Rebecca Richtman, Matthew Richtman, Rachel Richtman, William Serauskas ir Elle Serauskas.

Velionis aptarnavo daugelį Čikagos priemiesčių bažnyčių, o nuo 1944 m. iki 1971 m. dėstė Quigley Preparatory Seminary (Šiaurės ir Pietų).

A. a. kun. Vito pašarvotas trečiadienį, spalio 2 d. nuo 3 val. p. iki 9 val. v. Palos–Gaidas laidojimo namuose, 11028 S. Southwest Hwy (7700 W.) Palos Hills, IL.

Atsisveikinimas įvyks ketvirtadienį, spalio 3 d. Švč. Mergelės Marijos Gimimo bažnyčioje (69 & Washtenaw, Chicago) nuo 9 val. ryto iki 11 val. ryto, kurioje 11 val. ryto bus aukojamos šv. Mišios už jo sielą. Po Mišių a. a. kun. Vito bus palaidotas Šv. Kazimiero kapinėse.

Nuoširdžiai kviečiame gimines, draugus ir pažįstamus dalyvauti šiose laidotuvėse.

Nuliūdę giminės

Laidot. direkt. David Gaidas, tel. 708-974-4410 arba
www.palosgaidasfh.com

LTSC geradarei

A † A
ALBINAI RAMANAUSKIENEI

mirus, dukras ASTĄ, INDRĘ ir RENATĄ, sūnų DONATĄ ir jų šeimas nuoširdžiai užjaučiame.

Lituanistikos Tyrimo ir Studijų centras

A † A
ALBINAI RAMANAUSKIENEI

mirus, nuoširdžiai užjaučiame vaikus ASTĄ, DONATĄ, INDRĘ ir RENATĄ su šeimomis ir kartu liūdime.

Gražina Vitienė
Alida ir Scott Dow
Gaile ir dr. Robertas Vitai

A † A
Dr. VYTAUTUI URBAI

mirus, jo žmonai ALDONAI, sūnums VYTAUTUI ir ARUI su šeimomis reiškiamo gilia užuojautą.

Viktoras ir Nijolė Makiejai

Atitaisymas
Atsiprašome Viktoro ir Nijolės Makiejų dėl klaidos jų pavardėje rugsėjo 26 d. užuojautoje.

ČIKAGOJE IR APYLINKĖSE

■ **Spalio 4 d., penktadienį, Jaunimo** centro Čiurlionio galerijoje 7:30 val. v. vyks Lietuvos tekstilinių darbų parodos atidarymas.

■ **Spalio 13 d., sekmadienį, organizacija** „Vaiko vartai į mokslą“ kviečia visus į tradicinius labdaros „Derliaus pietus“, kurie rengiami 12:30 val. p. p., Pasaulio lietuvių centre, Lemonte. Savo dalyvavimu paremsite organizacijos globojamus 11 dienos centrus ir globos namus, kuriuos lanko Lietuvos rizikos grupės šeimos. Informacija apie bilietus: Rūta Šmulskštienė, tel. 630-243-1089, el. paštu: r.l.smulkstys@sbc-global.net arba Rita Vencloviene, tel. 630-243-1228; el. paštu: venclovas@comcast.net

■ **Lietuvių rašytojų draugija spalio 20 d., sekmadienį, 1 val. p. p.** Jaunimo centro Čiurlionio galerijoje rengia literatūrinę popietę „Pavasaris rudenį“. Programos vedėjas – poetas Linas Umbrasas. Po literatūrinės ir meninės programos bus vaišės. Visi kviečiami apsilankyti.

■ **Spalio 11–13 dienomis: Sheraton Detroit-Novis** (21111 Haggerty Road, Novi, Michigan 48375) vyks JAV Lietuvių Bendruomenės XX Tarybos II sesija. Jeigu turite klausimų, skambinkite Laurai Garnytei tel. 734-272-9877 arba rašykite el. paštu: lietuviaiimichigan@gmail.com

Lietuvių Fondo parama studentams

Nuotraukoje: 2001 metų LF stipendininkai Lietuvių Fondo pokylyje.

Šiais metais Lietuvių Fondo pokylis įvyks lapkričio 9 d. Pasaulio lietuvių centre, Lemonte. Meninę programą atliks pasaulinio garso pianistas Rudolfas Budginas. Šventinės vakarienės metu vyks tylusis meno darbų aukcionas. Detalesnė informacija pateikta LF tinklalapyje: www.LietuviuFondas.org

Maloniai kviečiame dalyvauti!

LF informacija

MIELI „DRAUGO“ bičiuliai – skaitytojai ir rėmėjai!

Spalio 27 d., sekmadienį, 1 val. p. p.

kviečiame į popietę su DRAUGU Willowbrook pokylių salėje. Lietuviškų dainų programą, pritardamas gitara, atliks Povilas Strolia. Bilieto į šiuos metinius pietus kaina – 60 dol., studentams – 40 dol. Juos užsisakyti prašome DRAUGO administracijoje. Lauksime mūsų skaitytojų, jų draugų ir šeimos narių, o taip pat lietuviškų organizacijų atstovų gausiai dalyvaujant. Bus malonu pamatyti gerai pažįstamus ir visiškai naujus veidus!

Washingtonė pristatyta Antano Saulaičio, SJ knyga

Trijų Karalių bažnyčios salėje Washingtonė rugsėjo 29 dieną įvyko kunigo, pedagogo, universitetinės sielovados ir dvasinės pagalbos centrų steigėjo Antano Saulaičio knygos „Slenkstis“ pristatymas. Susirinkusiuosius pasveikino ir Lietuvos ambasadorius JAV Žygimantas Pavilionis.

Ž. Pavilionis teigė turėjęs progą šią knygą perskaityti du kartus – pirmą sykį iškart po sielovados konferencijos Čikagoje, kurios metu ir kilo mintis surengti jos pristatymą Washingtonė, antrąjį – renginio išvakarėse. Ambasadorius teigė esąs sužavėtas knygoje dėstomų minčių paprastumu, požiūriu į dvasinius reiškinius žmogiškumu ir kartu gilumu, kuris leidžia skaitant knygą kelti kartus matyti ją tarsi kitomis akimis.

Pristatymo metu knygos autorius su renginio dalyviais aptarė joje nagrinėjamas temas, taip pat krikščionybės raidą ir sielovados iššūkius Lietuvoje bei pasaulyje.

Pristatymas surengtas Lietuvos ambasados Washingtonė iniciatyva, bendradarbiaujant su Palaimintojo Jurgio Matulaičio misija Lemonte ir JAV Lietuvių Bendruomenės Washingtonė apylinke.

LR URM Informacijos ir viešųjų ryšių departamentas

PRENUMERUOKIME IR SKAITYKIME „DRAUGĄ“!

BIBLIOTEKA

Daugiau kaip 3000 naujų knygų!

Vaikiškos knygelės, grožinė literatūra, meilės romanai, detektyvai ir dar daug, daug kitų...

Skaityk ir Tu!

Šeštadieniais 9:00 v.r. - 1:30 v.p.p. • Sekmadieniais 9:00 v.r. - 1:00 v.p.p.

PASAULIO LIETUVIŲ CENTRE

14911 127th Street • Lemont, IL 60439 • Tel. 708-469-8308

THE ROTARY CLUB
OF CHICAGOLAND
LITHUANIANS

K V I E Č I A M E A P S I L A N K Y T I !

**DRAUGO
FONDO NARIŲ
SUVAŽIAVIMAS
Metinis Draugo
fondo narių**

**suvažiavimas šaukiamas
š. m. lapkričio 9 dieną,
šeštadienį, 10 val. r.
Čiurlionio galerijoje,
Jaunimo centre, Čikagoje.**

Suvažiavimo darbotvarkėje: registracija, atidarymas, invokacija, sveikinimai, Draugo fondo pranešimai, pranešimai apie investavimus, direktorių ir kontrolės komisijos rinkimai ir diskusijos dėl tolimesnės Draugo fondo veiklos. Kiekvienas DF narys, paaukojęs 200 dol. ar daugiau, turi teisę dalyvauti ir balsuoti DF narių suvažiavime.

**Aukokime Draugo fondui
ir tapkime jo nariais.**